

KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 7

DECEMBER 2008

ČÍSLO 10

***„A toto je jeho prikázanie, aby sme verili
menu jeho Syna, Ježiša Krista...“ (1J 3,23)***

OBSAH

Úvod	3
Kto je veriaci	3

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiacia skrze lásku

Viera a jej dôsledky (<i>J. Siracký</i>)	4
Odkiaľ pochádza Biblia	4
Dar, ktorý čaká na teba	5
Ak hovorí Biblia pravdu, tak potom	6
Ako dosiahnuť ospravedlnenie (<i>M. Vyhnánek</i>)	6
Miesto odpočinutia duše	7
Päť otázok	8
Neopakovateľná príležitosť	8
Svedok Pána Ježiša (<i>D. Mojžiš</i>)	18
O čom rozmýšľate (<i>J. Siracký</i>)	12
Láska a duchovné dary	14
Smieme jesť krv? (<i>F. Butcher</i>)	16
Trendy v cirkvi v postmodernej dobe	17
Manažérstvo v cirvi? Utečte od toho (<i>A. Franc</i>)	23
Varovanie pred Emergency Church	24
Prichádzajúca celosvetová vzbura voči Bohu	25

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Krv (<i>F. Butcher</i>)	29
Všetko v Kristovi (<i>J. Šerfel</i>)	31

Zotrúvali na modlitbách

Modlitbou k činu (<i>J. Kurz</i>)	32
Správy zo zborov	35

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e – mail; m.vyhnaneck@zoznam.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Distribúcia pre Českú republiku: Vladimír Komárek

Tylova 167, 739 61 Třinec – Kanada

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

Boh jestvuje a usilovných hľadačov Boha odmieňa

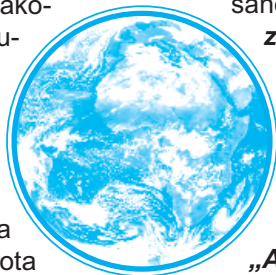
„Kto prichádza k Bohu, musí veriť že, je, a že tým, ktorí ho snažne hľadajú, je odplatiteľom.“ (Žd 11,6)

Milí čitatelia, určite sa zhodneme v tom, že na Zemi niet človeka, ktorý by sa počas života nestretol so slovom Boh. Existencia vesmíru, Zeme, ľudí, zvierat, rastlín, prírodných zákonov a zákonitostí naliehavo pýta zmysluplnú odpoveď na ich pôvod. Prečo som a prečo musím zomrieť, ako to, že všetci ľudia majú ten istý cit pre spravodlivosť? Odkiaľ je v mužovi a žene ich vzájomná túžba a v matke ochota vzdať sa života pre vlastné deti? Prečo jestvuje v človeku nefyzický hlad po Bohu a poznaní pravdy, schopnosť veriť, mať nádej? Kde sa vzala logika, rozum a schopnosť premýšľať, rozhodovať sa? Prečo máme všetci rovnaké kritérium pre to, čo je dobré a zlé? Odkiaľ pochádza svedomie v každom človeku? Je toľko otázok (a Písmo to vie), na ktoré bude človek počas života narážať, cez ktoré sa bude vyrovnávať so zmyslom svojho bytia a otázkou jestvovania Boha, že na ich zodpovedanie a nájdenie Boha bude potrebná usilovnosť ducha a viera. Podmienkou prístupu k Bohu je viera. Prekážkou nevera. Preto Boh tak vysoko cení vieru v seba, lebo je spojená s prácou a námahou duše v pokušeniach neveriť v Boha, neveriť v Pána Ježiša. Diabol odrádza dušu od poznania Boha. Vie, že je to večný život. A on je vrah. Ľahostajnosťou, lenivosťou a ponechávaním prístupu k Bohu na nekompetent-

ných prostredníkoch, ktorí nikdy nemôžu očistiť od hriechu a dať Božiu spravodlivosť, drží duše v duchovnej nevedomosti a večnom zahynutí.

Milí čitatelia, ako je to s Vami? Ešte ste nezačali hľadať Boha? Už ste začali a vzdali ste to? Hneváte sa na Boha, že určil vieru za cestu k sebe? Alebo kvôli pohodlnosti a lenivosti si nechávate nahovárať: „Niet Boha!“ Písmo o takých hovorí, že sú blázni, lebo ide o večný život.

Čím odpláca Boh ľuďom, ktorí veria v Neho, a usilovne Ho hľadajú? Je napísané: **„odplatí ...tým, ktorí v trpezlivosti dobrého skutku hľadajú slávu a česť a neporušiteľnosť večným životom ale svárlivým a tým, ktorí neposlúchajú pravdu bude prchivosť a hnev.“ (R 2,7-8)**

Preto povedal Pán Ježiš: **„A odo dní Jána Krstiteľa trpi nebeské kráľovstvo násilie a ti, ktorí činia násilie, uchvacujú ho.“** A: **„Prosíte a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klopte a otvorí sa vám: lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, nachádza a tomu, kto klope sa otvorí.“** (Mt 11,12; Mt 7,7-8)

Čím začať hľadanie Boha? Pán Ježiš dal jasnú odpoveď na tú otázku: **„Čítajte pokánia a verte v evanjelium.“** (Mr 1,15) Pretože pýcha nepotrebuje Boha, nepotrebuje nikoho. Pokora srdca, ponížený duch, to sú „otvorené dvere srdca“, v ktorých zastane Boh a vnesie dovnútra v pravde svojho evanjelia poznanie seba.

Čo je poznanie Boha? **„A to je ten večný život, aby poznali teba, jediného pravého Boha a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“** (J 17,3) Poznanie Boha a Pána Ježiša, ktorého Boh poslal, je večný život. **„A toto je jeho prikázanie, aby sme verili menu jeho Syna, Ježiša Krista...“** (1J 3,23)

Podľa čoho poznáme, že sme poznali Boha? Aj na to nám dal Boh odpoveď: „**A podľa toho poznáme, že sme ho poznali, keď zachováme jeho prikázania. Kto hovorí: Zním ho a jeho prikázania nezachováva, je luhár, a v tom niet pravdy.**“ (1J 2,3-4)

Poznanie Boha nie je snenie, ani zážitok, ktoré vyprchajú. Kto pozná Boha, verí v Jeho Syna a poslúcha Božieho Syna. Kto pozná Boha v toho vnútri prebýva Pravda.

Milí čitatelia, ponížte sa pred Bohom a prijmite Pána Ježiša. Spoznajte v Kristovi jediného pravého Boha. Nadobudnite večný život. Nedajte sa odradiť a prídte k Bohu cez Pána Ježiša. Ešte dnes. To Vám želim v mene celej redakcie časopisu Kresťan.

Miroslav Vyhnánek

Zotrvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Ján Siracký

Kresťan, ročník II., október 1949, číslo 10.

DVOJAKÉ ÚSILIE

Písmo nám hovorí, že Boh dáva ľuďom svoje dary bez zásluh, zadarmo, z milosti a ako ich ľudia dosahujú. Skúsenosť nás učí, že nie všetci ľudia majú Božie dary. V čom je príčina, že len tak málo ľudí ich dosahujú? V tom, že väčšina ľudí nestojí o ne a nevšima si Božích príkladov, ako ich možno dosiahnuť. Výsledok ich nezájmu je, že idú životom bez Božej milosti a mnohí aj zomierajú bez nej. Pozrime sa teraz na tento predmet vo svetle Písma.

Pán Ježiš hovorí: „**A odo dní Jána Krstiteľa až doteraz trpí nebeské kráľovstvo násilie, a tí, ktorí činia násilie, uchvacujú ho.**“ (Mt 11,22) Nebeské kráľovstvo prišlo na svet. Dvere doňho sú otvorené, no len tí, ktorí sa usilujú dostať doňho, dosahujú ho. Taký človek musí vynaložiť všetko úsilie, aby prekonal prekážky, ktoré sa mu stavajú do cesty. Kto nie je rozhodnutý dosiahnuť ho za každú cenu, ľahko sa zľakne

ťažkostí a vzdá sa všetkého. Len kto je odhodlaný v tomto svojom úsilí vytrvať, dosahuje Božie kráľovstvo.

Pavol písal Timoteovi: „**Uchop (dosiahni) večný život...**“ (1Tm 6,12) Ako vieme, večný život je dar Božej milosti, ktorý bol ľuďom poslaný v osobe Božieho Syna. Preto len kto má Syna, má život. I tu satan stavia do cesty mnoho prekážok. Spolu so svetom a telom sa postará, aby zatarasil cestu k večnému životu. Preto i keď je tento život Božím darom, nikto ho nedosahuje ľahko. Kto ho chce dosiahnuť, musí sa prebiť cez prekážky a uchopiť ho. Bez tohto mimoriadneho úsilia ho nikto nedosahuje. Veď čo iné znamenajú slová „**bojuj**“ a „**uchop**“? Každý, kto ho už má, môže dosvedčiť, že musel vynaložiť veľké úsilie, aby ho dosiahol.

Podobne písal Pavol Korinťanom: „**Stíhajte lásku a snažte sa horlivo a duchovné dary.**“ (1K 14,1) V predošlej kapitole čítame o vznešenom význame lásky. Bez nej nemá cenu ani horlivosť, ani obetavosť, ba ani sám kresťan nie je ničím. Ona patrí medzi duchovné dary. Ak chceme slúžiť Pánovi a jeho Cirkvi,

usilujme sa dosiahnuť tieto duchovné dary. Nikto ich nedosahuje samovoľne. Preto nie všetci veriaci ich majú. Len kto horlivo usiluje o ne, dosahuje ich. Len ten si ich vie aj oceniť a správne ich používať.

Ďalej čítame: **„Ja som prišiel nato, aby mali život a aby mali hojnosť.“** (J 10,10) Všetci veriaci majú život, no nie všetci majú hojnosť. Tú majú len tí, ktorí o ňu usilujú. Veľká väčšina kresťanov sa uspokojí s tým, že majú život a o hojnosť sa nestarajú. To sa potom prejavuje v ich ovocí. Kde je málo života, tam je málo ovocia. Preto Pán Ježiš hovorí: **„Kto zostáva vo mne, a ja v ňom, ten nesie mnoho ovocia.“** (J 15,5) Len kto vynaloží úsilie, aby zostával v Pánovi, ponese mnohé ovocie. Len v takom zostávaní v Pánovi, je záruka hojného života. Toto nie je fanatizmus, ale cieľavedomé úsilie o dosiahnutie toho, čo nám je zasľúbené.

Toto úsilie by sme mohli nazvať úsilím o dosiahnutie Bohom určenej duchovnej úrovne. Uspokojiť sa s niečím menším, s nejakou ľudskou úrovňou, je priamo hriešne. Nikto nemôže Bohu určovať životnú úroveň pre seba. Nemôže Mu určovať množstvo ovocia, ktoré môže alebo chce prinášať. Ani Mu nemôže povedať: Mne stačí toľko a toľko duchovných darov a o viac nestojím. Také právo Pán nikomu nedáva. Pán má svoju mieru, svoju váhu, svoje myšlienky a cesty. Preto majú ľudia opustiť svoje myšlienky a svoje cesty a usilovať sa dosiahnuť Jeho Božskú úroveň.

Druhé je úsilie o zachovanie dosiahnutej úrovne. To je vyjadrené v Pánových slovách: **„Drž to, čo máš, aby nikto nevezal tvojej koruny.“** (Zj 3,11) Ako sme zistili, nie je ľahké dosiahnuť Bohom určenú úroveň. No ešte ťažšie je udržať sa na nej. Ťažko je získať si dobrých priateľov, ale ešte ťažšie je udržať si ich priateľstvo. Ťažko je získať si verných spolupracovníkov, ale ešte ťažšie je udržať si ich. Videli sme už ako sa niektorí kresťania dostali na krásnu duchovnú

úroveň, po nejakom čase ju však opustili a teraz sa trvale zdržujú na celkom nízkej úrovni. Mnohí možno aj zabudli, že boli niekedy na vyššej úrovni. Čoho sa dopustili títo kresťania? Toho, že sa nedržali toho, čo mali. Nevynaložili všetko úsilie, aby sa zachovali na úrovni, ktorú dosiahli.

Znázorníme si to dvoma citátmi z Písma: **„Aby ste zápasili za vieru raz danú svätým.“** (Júda 3) To je úsilie o dosiahnutie úrovne života viery, akú žili svätí Boží ľudia. Druhý je: **„Ale vy, milovaní, budujúc sa na svojej presvätej viere.“** (Júda 20) Tu je reč o úsilí o zachovanie si úrovne viery a svätého života. Mnohí dosiahli túto vieru a cez ňu taký život, ale si ju nezachovali natrvalo. O toto nám ide v tejto úvahe. Na to upozorňujeme bratov a sestry. Chceme, aby sme všetci vynakladali to najväčšie úsilie na dosiahnutie takej úrovne života a potom na zachovanie si jej za každú cenu. Kde tohto úsilia niet, tam ľudia nedosahujú tejto úrovne a tí, ktorí ju dosiahli, ju zas opustia.

Niektorí muži Starého zákona pochybili práve v tomto. Začali krásne hľadať Pána a konať Jeho vôľu. Boh sa k nim priznal a požehnal ich. Po nejakom čase ale opustili túto úroveň horlivosti a ochladli alebo padli do hriechu. Predstavme si Šalamúna. Akú úroveň dosiahol tento Boží muž! No či aj zotrval na nej až do konca? Nie! Nedržal sa toho, čo mal – Pána. Takto bolo aj s niektorými inými kráľmi a napísané je to pre naše poučenie.

Časom je to tak aj s celými zbormi. Pozrime na zbory v Galácii. Prišlo na nich pokušenie a padli zo svojej duchovnej úrovne do života služby zákonu. Keď to Pavol videl, mal nad nimi takú bolesť, ako keby ich po druhý raz rodil. On vedel, čo za pád to bol. Z Božej úrovne na úroveň zákonníctva. I dnes sa to mnohým zbormi prihodí.

Teraz sa zamyslime nad svojím životom a zvažme ho vo svetle Písma. Tak zistíme, akú duchovnú úroveň sme už dosiahli.

Pavol káral niektorých veriacich, že ešte nedosiahli Božej úrovne vzrastu a poznania duchovného. **„Preto zanechajte počiatky učenia o Kristu, nesme sa k dokonalosti.“** (Žd 6,1) Alebo: **„A ja som vám, bratia, nemohol vraviť ako duchovným ale ako telesným, ako nedospelým v Kristu.“** (1K 3,1-6) Títo veriaci nedosiahli Pánom určenej duchovnej úrovne. Ak zistíme, že sme ju dosiahli, chráňme si ju, aby nám ju satan nevzal. Pamätajme, že ako sme ju dosiahli len s najväčším úsilím, tak ju aj udržíme len s takým úsilím. To je to, čo potrebujeme a to je to, čo pre nás určil a pripravil Pán.

Miroslav Vyhnánek

RUHAČ ALEBO PÁN A BOH?

„...ešte to sa musí naplniť na mne, čo je napísané: A počítaný bol s bezbožnými. Lebo to, čo je napísané o mne, má koniec.“ (Lk 22,37)

Tento výrok odhaľuje, čím bol zaujatý náš Pán a to, prečo prišiel z neba na zem – **„...idem, v záhlaví knihy je napísané o mne, aby som činil, ó, Bože, tvoju vôľu.“** (Žd 10,7) Jeho život bola reťaz splnených prorociev. Dovtedy sa nenarodil Jemu podobný človek. Aj toto je dôkaz Jeho Božskej prirodzenosti. Od narodenia po ukrižovanie, pochovanie, vstanie z mŕtvych a posadenie sa po Božej pravici, sa na Ňom plnili Písma. Od Betlehema po kríž na vrchu Golgota žil medzi ľuďmi Slovo, ktorým povstal svet. Nie nižší boh, nie stvorenie, ale Stvoriteľ, počiatok všetkého, večný, všemohúci Boží Syn, ktorý nemá ani počiatok, ani koniec. On povedal a stalo sa, rozkázal a vzniklo. Bol u Boha, stal sa telom. Otec mu ustrojil ľudské telo, úmerné Svätému Synovi – telo bez hriechu. Božia vôľa bola spasiť svet smrťou Jeho Syna a očistiť od hriechov Jeho preliatou krvou. Boh o tomto vopred hovoril cez svojich prorokov

v starozákonných svätých písmach. Nato sa narodil Boží Syn, aby vykonal v Písme ohlásené spasenie. A On to ľuďom aj povedal: **„Spytujete písma, lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život, a ony sú to, ktoré svedčia o mne.“** (J 5,39)

Len čítajte, milí čitatelia, evanjeliá v Novom zákone. Sú napísané nato, **„...aby sme verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby sme veriac mali život v jeho mene“** (J 20,31). Cieľ Jeho života bol naplniť na sebe Božiu vôľu, spasenie duší, oznámenú v Biblii. Od počiatku evanjelií až do ich konca sa opakuje veta: **„A to všetko sa stalo nato, aby sa naplnilo to, čo bolo povedané od Pána skrze proroka...“**(Mt 1,20) **...lebo tak je napísané skrze proroka...“**(Mt 2,5) **...aby sa naplnilo, čo bolo povedané od Pána skrze proroka...“**(Mt 2,15) **...vtedy sa naplnilo, čo bolo povedané od proroka...“**(Mt 2,17) **...aby sa naplnilo, čo bolo povedané od Pána skrze proroka...“**(Mt 2,23) **...ale toto všetko sa stalo, aby sa naplnili písma prorokov...“**(Mt 26,56) **...vtedy sa naplnilo to, čo bolo povedané skrze proroka...“**(Mt 27,9) Všetky podrobnosti od Jeho narodenia, cez pôsobenie na verejnosti až po Jeho zavrnutie, ukrižovanie a vstanie z mŕtvych zapísané v Starom zákone sa plnili postupne na Ňom.

A priblížil sa záver. No nebola to „cieľová rovinka“. Na konci Ho nečakala slávobrána ani roztlieskané dav, ale hora **Golgota** a potupná smrť ukrižovaním. A On vykročil k plneniu všetkého, čo bolo napísané v Mojžišovi, Žalmoch a prorokoch o Jeho utrpeniach a smrti. Sám povedal svojim učeníkom: **„Hľa, ideme hore do Jeruzalema a naplní sa Synovi človeka všetko, čo je napísané skrze prorokov; lebo ho vydajú pohonom, naposmievajú sa mu, zhanobia, oplujú a zbičujú zabijú ho, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych.“** (Lk 18,31-33) Toto bol ten kalich, ktorý Mu dal Otec

v Getsemanskej záhrade. A Pán ho vzal, aby svojou poslušnosťou až po smrť, uskutočnil všetko, čo bolo napísané o Ňom a dokonal veľké Božie spasenie. **„A ja som sa nato narodil a nato som prišiel na svet, aby som vydal pravde svedectvo“** (J 18,37) povedal Pán a opäť: **„Mojím pokrmom je to, aby činil vôľu toho, ktorý ma poslal a dokonal jeho dielo.“** (J 4,34)

Čo bolo na dne kalicha? Čím končilo dielo spasenia? Koniec bola smrť za bezbožných. Pán Ježiš vyšiel z Getsemanskej záhrady v ústrety poníženiu. **„A spolu s ním ukrižovali dvoch lotrov, jedného po pravej a druhého po ľavej strane. Vtedy sa naplnilo Písmo, ktoré hovorí: A je počítaný s bezbožnými.“** (Mr 15,27-28) Svätý Boží Syn bol počítaný s bezbožníkmi vtedy, keď bol pribitý na križ a povesený medzi lotrov. Postojme pri tomto slove, pretože obsahuje milosť a pravdu. Tu a len tu možno spoznať tvár jediného pravého Boha a toho, ktorého poslal, Krista Ježiša, keď bol Pán počítaný s bezbožnými. Čo to znamenalo pre Neho a čo pre bezbožníkov? Pre Neho utrpenie a smrť. Pre nás radosť a život. Všimli ste si? Pán nestojí v hneve proti bezbožným, ale je s nimi v Božskom zľutovaní! Kto má takéhoto Boha?! Kto videl niekedy niekde niečo podobné, kto

učil niekedy o Bohu niečo také neslýchané, že tak miluje svet, že je s bezbožnými v ich odsúdení, že berie na seba ich previnenia a smrť za ich hriechy? Na križi nie je Sudcom bezbožných ale ich Spasiteľom! Tam odobral zo sveta hriech! Tam na križi obnažil Boh spravodlivú lásku. Milí čitatelia, pristúpte dobre a pozrite na tento križ, kde je Pán počítaný s bezbožnými. Pozrite sa a poznajte srdcom, poznajte vierou Spasiteľa Boha. My všetci sme zhrešili a sme bezbožní. A On nás neodvrhol podľa práva, ale zahrnul milosrdenstvom a prijíma v preveľkom zľutovaním všetkých kajúcich hriešnikov ako toho lotra, ktorý povedal Ježišovi: **„Rozpomeň sa na mňa, Pane, keď prídeš vo svojom kráľovstve. A Ježiš mu povedal: Ameň ti hovorím, dnes budeš so mnou v raji.“** (Lk 22,42-43) Aký kontrast. Pán bol počítaný s bezbožnými a vstúpil do ich odsúdenia, do ich zavrnutia Bohom, aby ich očistil od ich hriechov svojou krvou a mohol vziať so sebou do Božieho raja každého, kto verí v Neho. To je spasenie cez Pána Ježiša Krista. Toto je spasenie bez zásluh, milosťou. Ona je jediný dôvod, prečo bol Pán počítaný s bezbožnými.

„A potom vediac Ježiš, že je už všetko dokonané... povedal: DOKONANÉ JE! A skloniac hlavu vydal ducha.“ (J 19,28.30) Stalo sa. Všetko, čo bolo o Ňom napísané. Spasenie je hotové. Odpustenie hriechov pripravené pre každého kajúceho hriešnika veriaceho v Pána Ježiša Krista. Prosím vás, milí čitatelia, prijmite Pána Ježiša!

Vráťme sa ešte nakrátko pred ukrižovanie Pána Ježiša k situácii, keď bol súdený, na ktorej nás Písmo učí, že oproti ukrižovanému Ježišovi možno zaujať len dvojaký postoj. Alebo postoj viery, alebo postoj nevery. Možno alebo uveriť, že je Tým, čo hovorí o Ňom Písmo a Boh Jeho Otec – Božím Synom, alebo Ho zavrhnúť ako ruhača, ktorý sa robil, ale nebol Božím Synom a bol zato ukrižovaný.

Keď prišlo na to, aby našiel súd na Ňom vinu na základe svedectva svedkov, nenašla sa. A tak najvyšší kňaz vyzval Ježiša nech povie, či je Kristom, či je Syn živého Boha. A Pán odpovedal: „**Ty si povedal. Ale hovorím vám, že odteraz uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch.**“ (Mt 26,64) Pán Ježiš podal dva dôkazy svojho synovstva a božstva. Prvý: Ja zasadnem u Boha. Druhý: Prídem ako Pán všetkého. Citoval dve miesta Starého zákona, dobre známe Jeho sudcom, ktoré sa bezo sporu vzťahovali na Krista. Prvé zo Žalmu 110,1: „**Riekol Pán môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojim nohách.**“ Toto miesto zachytáva slovo Boha Otca ku svojmu Synovi potom, čo Ho vzkriesil a posadil po svojej pravici. **Tu nazýva Dávid Pána Ježiša svojim Pánom, Bohom.** A Pán Ježiš sa identifikoval týmto slovom súdnej rade – ja som ten Boží Syn. Druhé slovo Písma, ktorým potvrdil, že je Kristom, Božím Synom, bolo z proroctva Daniela o Synovi človeka, ktorý príde od Boha ako Pán, aby zavládol svetu napriek tomu, že Ho svet neuznal a zavrhol: „**Videl som v nočných videniach a hľa, s nebeskými oblakmi prichádzal ktosi na pohľad ako Syn človeka a prišiel až ku Starodávnemu dňov, a dali mu priblížiť sa pred neho. A bolo jemu dané panstvo i sláva i kráľovstvo a slúžili mu všetky národy a ľudia a jazyky; jeho panstvo je večným panstvom, ktoré nepominie a jeho kráľovstvo je také, ktoré nebude zničené.**“ (Da 7,13-14) ...**uvidíte Syna človeka prichádzajúceho na nebeských oblakoch**“ (Mt 26,64). Tým vlastne povedal: „**Ja som Kristus, Boží Syn, ten Kráľ Izraela, prídem a zavládnem.**“ Takéto otvorené priznanie sa k Božskému pôvodu vyvolalo vo veľkňazovi neovládateľné emócie, pretože jemu sa nezdalo, že tento bezmocný Ježiš by mohol byť

jeho Boh a Pán. Čítame: „**Vtedy roztrhol najvyšší kňaz svoje rúcho a povedal: Rúhal sa. Čo ešte potrebujeme svedkov? Hľa, teraz ste počuli jeho rúhanie. Čo sa vám zdá? A oni odpovedali a riekli: Vinný je smrti.**“ (Mt 26,65-66)

Milí čitatelia, pozorne sa zamyslime. Veriacim svedectvu Písma a Boha je Ježiš Kristom, Božím Synom a Pánom, hodný božskej úcty a slávy. Neveriacim, ruhač, ktorý je hodný smrti. Záleží len na Vás! **Čo sa zdá Vám?** Prijmete Ho, či zavrhnete? Tamtým sa zdalo, že je ruhač, hodný smrti a bol to ich Boh a Pán. Kráľ Izraela. Prišiel do svojho vlastného ale jeho vlastní Ho neprijali. „**Ale všetkým, ktorí Ho prijali, dal právo a moc stať sa Božími deťmi.**“ (J 1,12) Milí moji, ešte raz vás prosím, prijmite Pána Ježiša! Neodvrhnite Ho! Pokorne Mu vyznajte:

„**Pane Ježišu, nie som Ťa hodný. Ty si svätý Boh a ja nečistý človek. Verím, že si Kristus, ten Boží Syn a nie ruhač. Ty si zomrel za moje hriechy a ja sa Ti preto oddávam.**“ **Ameň.**

Ján Siracký

Ze slov pravdy a lásky,

ročník XIX., apríl 1935, číslo 4.

BLÁZNI

(Žalm 14,2; Lk 12,16-20; Mt 25,3;
Job 2,10; G 3,1-13)

Istotne všetci poznáme blázna, človeka bez zdravého rozumu. Už sme videli tých úbohých ľudí? Podľa čoho sa poznajú? Podľa toho, že všetko robia opačne. Neboja sa toho, čoho by sa mali báť a boja sa toho, čoho by sa nemali báť. Radujú sa z toho, z čoho by mali byť zarmútení a rmútia sa nad tým, z čoho by sa mali tešiť. Všetci takých ľutujeme.

Sväté Písmo nám však hovorí o inom druhu bláznov. Sú to ľudia s normálnym rozumom, niekedy dokonca nadaní a vzdelaní, ktorí vyučujú iných ľudí múdrosti tohto

sveta. Sami sa pokladajú za múdrych a iní ich majú tiež za takých.

Vybrali sme niekoľko príkladov z Pisma pre tento článok nato, aby sme ukázali, ktorých ľudí považuje Pán za bláznov, za ľudí bez rozumu.

Prvým z nich je človek, ktorý „**hovorí vo svojom srdci: Niet Boha**“ (Žalm 14,2). Takých ľudí je dnes viac než dost. Stretávame sa s nimi v každej spoločenskej vrstve. Ako prišli títo ľudia k takému názoru? Oni tvrdia, že na základe svojho štúdia a premýšľania. To by znamenalo, že ich k nemu priviedol ich rozum. Teraz sa pozrime, čo o tom hovorí Písmo? „...**to, čo sa môže vedieť o Bohu, je im zjavné, pretože im to Boh zjavil. Lebo jeho, len zmyslom duše pochopiteľné neviditeľnosti vidieť od stvorenia sveta po učinенých veciach, totiž jeho večnú moc a božstvo, aby boli bez výhovorky. Pretože poznajúc Boha neoslavovali ho ako Boha, ani mu neďakovali, ale zmárniveli vo svojich myšlienkach a zatemnilo sa ich nerozumné srdce, hovoriac o sebe, že sú múdri, stali sa bláznami.**“ (R 1,19-22)

Odvolávajú sa na vlastný um a pritom nechápu veci rozumom pochopiteľné. Tvrdia niečo opačné a preto ich Pán volá bláznami.

Druhý príklad nám predstavuje muža, ktorý, i keď sa o Bohu nevyjadril, predsa žil tak, ako by Boha nebolo. „...**Ktoréhosi bohatého človeka zem hojne zarodila. A rozmýšľal v sebe a povedal: Čo urobím? Lebo nemám, kde by som zhromaždil svoju úrodu. A povedal: Toto spravím: Zborím svoje stodoly a nastaviam väčších a zhromaždím tam všetky svoje plodiny a svoj majetok a poviem svojej duši: Duša, máš mnoho majetku zloženého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi a vesel' sa. A Boh mu povedal: Blázne,**

tejto noci požiadajú tvoju dušu od teba a to, čo si nahotovil, čie bude?“

Prečo nazval Boh tohto človeka bláznom? Pretože Božie dary využíval bez ohľadu na blížnych a večnosť. Neďakoval Bohu za to, čo mal. Bola to jeho úroda, jeho stodoly jeho duša. Ani zmienka o Bohu, blížnych a večnosti. Myslel iba na telo a o ducha sa nestaral. Starostil sa o dočasné a menej závažné a zabudol na to večné a cennejšie. Nežije dnes okolo nás množstvo takých ľudí? Svet považuje ľudí, ktorí si nahonobili majetok, za múdrych a príčinlivých. Ale Boh hovorí, že sú blázni, lebo zabudli na to najdôležitejšie, na Boha a na večnosť.

Tretí príklad hovorí o bláznivých pannách. Očakávali ženicha spolu s inými a nestarali sa o svoje lampy. Keď prišiel ženich, až vtedy zistili, že v lampách nemajú olej. Vtedy povedali tým, ktoré olej mali, aby im dali z ich oleja, no tie odmietli. Keď si napokon odišli kúpiť olej, prišiel ženich a pripravené panny vzal na svadbu, vrátili sa aj tie nerozumné, už s olejom, ale nenašli už ani opatrné panny, ani ženicha, len zatvorené dvere.

Prečo sú nazvané bláznivými? Pretože nemysleli na to najdôležitejšie – na olej. Čakali ženicha, mali lampy, ale bez oleja (Mt 25,1-13). Ešte dnes mnohí jednajú podobne. Majú nejakú formu pobožnosti, ale bez moci. Sú horliví nasledovníci tradícií namiesto Písma. Majú nejaké vyznanie, zachovávajú náboženské sviatky a obrady, čím chcú ukázať, že sú kresťanmi, ale sa nenarodili z Boha, nepoznali Božie spasenie a preto ani nemajú Svätého Ducha, chýba im „olej“. Aké bude ich sklamanie, až raz uvidia pred sebou zatvorené dvere neba a počujú Pánov hlas: „**Ameň, hovorím vám, nepoznám vás.**“

Štvrtý príklad nám ukazuje, že aj veriaci môže niekedy konať bláznivo. Jobovi, keď bol v najväčšom utrpení, radila jeho manželka: „**Zloreč Bohu a zmri.**“ On je však odpovedal: „**Hovoríš ako jedna z bláznivých. Či len dobré budeme brať od Boha a zlé nie?**“ (Job 2,10)

Nerozmýšľa a nejedná mnoho veriacich ako Jobova žena? Nejednal tak aj Izrael? Keď im Boh žehnal v dobrých veciach, chválili Boha a radovali sa. Keď dopustil skúšky, reptali proti Bohu a pokúšali Ho.

A čo my? Máme mať iba slnečné dni a žiadne mraky? Iba ruže bez trní? Len od každého úsmev a nijaké zneuctenie a protivenstvo? Aké časté sú povzdychy: Prečo na mňa dopustil Pán to a tamto? Niektorí idú až tak ďaleko, že o tom dobrom, ktoré prijali, už ani nehovoria. Keď ale príde skúška, tak to každý musí vedieť. Nebuďme podobní v jednaní bláznivým.

Posledný príklad jedná o veriacich v Galácii. Pavol im musel napísať:

„**Ó, nerozumím Galaťania, kto vás tak omámiť...Či ste tak nerozumní? Započnúc Duchom teraz telom dokonávate?**“ (G 3,1-11)

Títo veriaci sa nechali omámiť, oklamať. Začali dobre, ale zle pokračovali. Začali vierou a dokončievali zákonom; začali Duchom a završovali telom. Nebolo to nemúdre, bláznivé jednanie?

A čo dnes?

Či mnohí nezačnú Duchom a nedokonávajú telom? Po obrátení milovali duchovné veci, teraz telesné. Skôr dbali o horné, potom o zemské veci. Chodia podľa tela a nevnímajú to. Po krásnom začiatku nasleduje smutné pokračovanie. Taká je história niektorých veriacich. Nech by nás Pán nemusel zaradiť medzi bláznivých a nemúdrych ľudí.

Adolf Saphir

Ze slov pravdy a lásky,
ročník XXIV., december 1940, číslo 11.–12.

KRISTOVA KRV

„...**Kristus...svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do svätyne vynajdúc večné vykúpenie.**“ (Žd 9,12)

Nie bez svätej bázne a trasenia, a predsa s hlbokou a opravdivou radosťou má kresťan hovoriť o drahej Kristovej krvi. Ona je srdcom, najvnútornejšou svätyňou našej viery. Nedivte sa bratia, že toto učenie bolo vždy, i múdrom Grékom i samospravodlivým Židom, kameňom urážky a skalou pohoršenia. Ale kde nemôže vidieť ľudský rozum nijakú múdrosť, o čom neobnovená myseľ pochybuje, nad čím sa usmieva, tam sa svätí Boží skláňajú pred Bohom a budú skláňať naveky. To učenie je stredobodom všetkých božských zjavení. Toto tajomstvo žiarivo svieti celým Písmom.

Či ho nevidíme v lepšej obeti Ábe-lovej? Nepozorujeme ho na verajách izraelských domov v tú pamätnú noc Hospodinovho Pesachu? Či sa s tým tajomstvom nestretávame na každej stránke v knihe Leviticus? Nepočujeme ho v tom slávnostnom a dôraznom prehlásení: „**Bez krvi sa nedeje odpustenie hriechov?**“ Nie je spojené so všetkým zariadením stánku? Môžeme si ho nevšimnúť v Izaiášových slovách o Mesiášovi, že vylial na smrť svoju dušu? a v Zachariášovom slove: „...**a obrátia svoj zreteľ ku mne, ku tomu, ktorého prebodli?**“

Pán Ježiš prehlásil: „**Ak nebudete jesť tela Syna človeka a piť jeho krv, nemáte v sebe život.**“ A v posledný večer povedal: „**Toto je tá moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva na odpustenie hriechov.**“

Podobne pripisujú zvláštnu dôležitosť ako Pánovej smrti, tak i Jeho drahej krvi všetky apoštolské listy. A v knihe, ktorou

končí Písmo, v Zjavení, sa to učenie vyslovuje opäť so zvláštnou vážnosťou. Milovaný učeník Ján vzdáva hneď na jej počiatku poctu a slávu tomu, ktorý si nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou a učinil nás kráľovstvom, pozostávajúcim z kňazov Bohu a svojmu Otcovi; a všetky nebeské chválospevy, hlasy anjelov i svätých zdôvodňujú vykúpenie Kristovou smrťou; tejto krvi pripisujú ako ospravedlnenie svätých, tak i svoje víťazstvo nad hriechom a nad tým zlostníkom.

O žiadnom inom predmete neučia apoštolovia tak dôrazne, jasne a často, ako o Kristovej krvi. Táto pravda naplňovala ich srdcia a bola ich ústrednou myšlienkou. Cez Kristovu krv sme sa my, kedysi ďalekí, stali blízki Bohu; Kristovou krvou sme ospravedlnení; Kristus trpel, aby nás posvätil vlastnou krvou; máme, a to naveky, vykúpenie cez Jeho krv; Jeho krv nás očisťuje od každého hriechu a Cirkev bola kúpená za túto veľkú cenu. (Ef 2,13; R 5,9; Žd 13,12; Ef 1,7; 1J 1,7; Sk 20,28; Zj 1,5; 5,9 a iné)

Reuben Archer Torrey (1856-1928)

PREČO NA KRÍŽI VYVÝŠENÝ KRISTUS PRIŤAHUJE VŠETKÝCH KU SEBE

„A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“ (J 12,32)

Prečo na kríži vyvýšený a ukrižovaný Kristus priťahuje všetkých ku sebe? Existujú na to dva dôvody.

Po prvé, ukrižovaný Kristus priťahuje všetkých k sebe, lebo ukrižovaný Kristus naplňuje prvotnú, najhlbšiu, najväčšiu a najzákladnejšiu potrebu človeka. Čo je prvotná, najhlbšia, najväčšia a najzákladnejšia potreba človeka? Potreba Záchrancu? Záchrancu z čoho? **Tým najdôležitejším, čo potrebujeme a čo určuje všetko ostatné, je Záchranca z viny hriechu.** Každý človek každej rasy zhršil. Tak ako to Pavol píše v liste Rimanom 3,22-23: „**Lebo niet rozdielu: Všetci zhršili a postrádajú slávy Božej.**“ V tomto nie je žiadny rozdiel medzi Angličanom a Nemcom, Američanom a Japoncom, alebo Európanom a Ázijcom, medzi Američanom a Afričanom. „**Niet rozdielu, lebo všetci zhršili a postrádajú slávy Božej.**“

Každý človek z každého národa je hriešnik, „niet rozdielu“, čo sa tohto týka. A každý človek **musí mať odpoveď** za svoj hriech voči svätému Bohu, ktorý vládne vesmíru. Preto všetci potrebujeme Spasiteľa, ktorý by bol schopný svojou zastupujúcou smrťou odpýkať za naše hriechy, tým ich prikryť a zmieriť nás so svätým Bohom, oslobodiť nás z Jeho hrozného hnevu a preniesť nás do slávneho svetla jeho priazne. Povýšený Ježiš je tým jediným zastupujúcim Spasiteľom vo vesmíre. Ten, ktorý bol súčasne Bohom aj človekom. On jediný môže uzmieriť hriechy ľudí. A On to urobil dokonale. Boh to prijal, čo dosvedčil tým, že ho vzkriesil z mŕtvych. Pán Ježiš skutočne naplní našu potrebu. On naozaj uspokojuje prvotnú, najväčšiu, najhlbšiu a najzákladnejšiu potrebu každého človeka, On jediný.

V celom vesmíre nie je iné náboženstvo len kresťanstvo, ktoré ponúka zmierujúceho Spasiteľa. Islam ponúka Mohameda, „proroka“, učiteľa, ale nie Spasiteľa. Budhizmus zase Budhu, ktorý sa považuje prinajmenšom za úžasného učiteľa, „Svetlo Ázie“, ale nemá Spasiteľa. Konfucionizmus má Konfucia, obdivuhodného učiteľa ďaleko

predchádzajúceho svoju dobu, ale nie zmierujúceho Spasiteľa. Žiadne iné náboženstvo neponúka zmierujúceho Spasiteľa, alebo nejaké reálne zmierenie, len kresťanstvo. **Toto je základný bod, v ktorom sa kresťanstvo odlišuje od všetkých náboženstiev na svete, avšak niektorí blázniví kazatelia sa snažia eliminovať z kresťanstva práve to, v čom sa tak podstatne odlišuje od všetkých ostatných náboženstiev.** Ale tak oslabené kresťanstvo nebude schopné odpovedať na potreby ľudí a nebude ich ani priťahovať. Nikdy to tak nebolo a nikdy ani nebude.

Biblia a história sú v tejto otázke za jedno. Pán Ježiš Kristus sám seba povýšil na kríži, aby nás vykúpil spod kľatby zákona tým, **„že sám sa stal kľatbou, zlorečenstvom za nás.“** **„Kristus nás vykúpil spod zlorečenstva zákona tým, že sám sa stal zlorečenstvom za nás. Lebo je napísané: zlorečený každý, kto visí na dreve,...“** (G 3,13). Ľudia vedia o svojej potrebe. Môžu sa pokúšať zabudnúť na ňu, môžu ju popierať, pokúšať sa utlmiť to, že ju vôbec vnímajú, či už opilstvom, rozpustilým životom, bezhlavým hľadaním potešenia, naháňaním peňazí, alebo počúvaním falošných kazateľov kázucich z akože pravoverných kazateľní. Ako napr. jeden v tomto meste, ktorý nedávno prehlásil, že *„staré chápanie hriechu rýchlo vyprcháva“* a pridal: *„to je zmena k dobrému a nie ku zlému.“* Taktiež hovoril o *„fiktívnych a umelých hriechoch“* ako napr. *„hriech nevery“*. Potom pokračoval a povedal: *„v tomto s Kristom súhlasíme“*, zjavne nevediac o Biblii ani toľko, že práve sám Pán povedal v *Jánovi 16,8-9: „A keď príde (Svätý Duch), bude usvedčať svet: o hriechu a o spravodlivosti a o súde; o hriechu, že neveria vo mňa;...“* Ale napriek všetkým našim pokusom či už utlmiť, otupiť, alebo umlčať naše vnímanie hriechu, všetci máme toto vedomie viny pred svätým Bohom, a tak ako Banquov duch (Banquo's Ghost) ani ono nezmižne. Nič nedá trvalý pokoj **nečistému svedomiu, len zmierujúca krv Pána Ježiša Krista.** A preto vyvýšený Kristus priťahuje všetkých k sebe, a dokonca aj bezbožní sluhovníci Satanovi, ako bol ten kazateľ, ktorého som práve spomenul, občas prichádzajú k rozumu a utiekajú sa ku skutočnému Kristovi, Kristovi ukrižovanému. Snáď to urobí raz aj tento človek. Áno, Kristus, jedine Kristus, Kristus vyvýšený na kríži, Kristus ukrižovaný za naše hriechy, plne pykajúci za naše viny, On a jedine On je schopný naplniť najhlbšiu potrebu všetkých nás, a preto Jeho kríž priťahuje k nemu všetkých. Šťastný človek, ktorý sa podrobuje tomu pôsobeniu, a beda žene i mužovi, ktorí mu odporujú, lebo konečná sklúčenosť, skleslosť, a zúfalstvo je ich údelom.

Ach, koľko mužov a žien prišlo ku mne; mužov a žien, ktorým sa otvorili oči a uvideli realitu, ich strašnú vinu, ktorí sa následne ocitli v zúfalstve a ja som im Slovom Božím poukázal na Ježiša visiaceho na kríži, ako boli všetky ich hriechy položené na ňom. Tak našli upokojenie. Prišli k Nemu a uverili v Božie svedectvo o ňom, že On niesol ich hriechy na Svojom vlastnom tele až na kríž a oni našli dokonalý pokoj a neobmedzenú radosť. A to je jediný spôsob, ako je možné tieto dve veci nájsť.

Už si našiel tento pokoj? Začneš hľadať Boží pokoj? Ak nie, strašná sklúčenosť a zúfalstvo si ťa raz vyčkajú buď v tomto svete, alebo v tom budúcom.

Pri mojom prvom pastorálnom prípade som sa pokúšal priviesť jedného muža k vyvýšenému Kristovi, aby dostal odpustenie, ktoré tak potreboval. Bolo to síce už pred mnohými rokmi, ale aj on sa držal teológie, ktorá je dnes kázaná ako nová. **Usiloval sa utíšiť hlas svojho svedomia a otupiť svoje vedomie hriechu popieraním svojej viny a potreby zmierujúceho Spasiteľa.** Nechcel ma počúvnuť, dokonca ani vidieť. Ale prišiel deň, keď sa priblížila smrť. Rakovina sa mu šírila cez pokožku hlavy a lebku až k mozgu. Vtedy volal k tým, čo boli pri jeho smrteľnej posteli: *„Pošlite po pána Torreyho!“* Ponáhlal som sa k nemu. Bol zúfalý. *„Ach“*, povedal, *„doktor Tidhall mi*

hovorí, že mi ostáva len veľmi málo času. Umriem, len čo sa mi rakovina rozšíri o kúsok ďalej, keď sa prežerie tenkým potahom lebky a dotkne sa mozgu. Povedzte mi ako prijať spasenie!“ Pokúšal som sa mu jednoducho vysvetliť evanjelium povýšeného Krista na kríži, tak jednoducho ako som len vedel. Myslím, že viem, ako to podať jednoducho, ale on čakal až príliš dlho. Nedokázal to celé pochopiť a prijať. Ostal som s ním až kým sa nepriblížila noc. Vtedy som povedal jeho rodine: „Vy ste s ním strávili veľa noci. Dnes tu zostanem ja.“ Dali mi všetky potrebné inštrukcie ako a čo robiť. V priebehu noci bolo potrebné ísť niekoľkokrát do inej miestnosti po výživu. Ako som prichádzal, zakaždým sa ozvalo jeho volanie: „Ach, želal by som si, aby som bol kresťanom. Ach, želal by som si, aby som bol kresťanom. Ach, želal by som si, aby som bol kresťanom.“ A tak zomrel.

Po druhé, Kristus povýšený na kríži, Kristus ukrižovaný, priťahuje všetkých k sebe, lebo svojím povýšením, umierajúc za nás, zjavuje svoju nádhernú lásku a podivuhodnú lásku svojho Otca k nám. „**Podľa toho sme poznali lásku Božiu, že On položil za nás svoju dušu**“ (1J 3,16), a „**Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus umrel za nás, keď sme boli ešte hriešni.**“ (R 5,6.8). Neexistuje nič, čo by priťahovalo ľudí tak ako láska. Láska priťahuje všetkých, vo všetkých zemepisných šírkach. Ale žiadna iná láska nepriťahuje tak, ako láska Božia. Ján 3,16: „**Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal život večný.**“ Toto zlomilo už tisícky tvrdých srdc.

Jeden večer, keď som kázal v našom meste v štáte Minneapolis, celý spevokol ostal na stretnutí po zhromaždení. Hlavná sólistka bola inteligentná mladá žena, ale viedla svetský život. Aj ona ostala s ostatnými. Počas tohto stretnutia sa vzadu v modlitebni objavila jej mama a povedala: „*Chcela by som, aby ste sa pomodlili za obrátenie mojej dcéry.*“ Neobzrel som sa, ale inštinktívne som vedel, že sa jej začervenali líca a v očiach jej iskril hnev. Hneď ako sa stretnutie skončilo, ponáhľal som sa za ňou ešte pred tým, ako opustí modlitebňu. Vystrel som svoju ruku, ako ku mne pristúpila. Pevne sa postavila a so vzdorom v očiach zaplakala: „*Pán Torrey, moja mama o tom len hovorí, ale ne robí tak. Ona vie, že mi to vôbec nepomôže, ale naopak.*“ Povedal som: „*Posaď sa Cora.*“ Ona sa posadila a bez akýchkoľvek okolkov som otvoril Bibliu v *Izaiášovi 53,5* a začal som čítať: „**A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtý pre naše nepravosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená na neho a jeho sinavicou sme uzdravení.**“ Vyronili sa jej slzy a ďalší večer prijala Pána Ježiša Krista. Potom som musel odísť na pár dní do Duluth, a keď som sa vrátil zistil som, že je vážne chorá. Jedno ráno pribehol ku mne domov jej brat a povedal, že zjavne umiera, že je v bezvedomí a zblednutá kvôli strate krvi. Poponáhľal som sa. Keď som vstúpil do izby, ležala tam so zavretými očami a s najlepšíou tvárou akú som kedy na dýchajúcom človeku videl. Zjavne bola v bezvedomí a ťažko dýchala. Kľakol som si vedľa nej, aby som sa pomodlil; asi skôr kvôli mame, ktorá stála pri posteli, ako kvôli nej, lebo som predpokladal, že jej už niet pomoci a ani nepočuje. Ale ešte pred tým, ako som sa domodlil, ozval sa čistý, silný a melodický hlas. Ona sa začala modliť. Približne také boli jej slová: „*Nebeský Otče, ak je to tvoja vôľa, pozdvihni ma, tak aby som mohla používať môj hlas pre tvoju slávu, tak ako som ho používala pre seba a len pre svoje potešenie. Ale ak podľa tvojej múdrosti je najlepšie pre mňa, aby som nežila, tak pôjdem rada ku Kristovi*“, a odišla ku Kristovi. Ach, videl som tisícky ľudí, ktorí boli dotknutí, keď som im opakoval a ukazoval obraz Krista na kríži, tak ako o tom hovorí *Izaiáš 53*: „**A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtý pre naše nepravosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená na neho a jeho sinavicou sme uzdravení.**“

Pred pár dňami som dostal misionársky časopis, v ktorom bolo svedectvo človeka, ktorý išiel do Egypta v spolupráci s Egypt General Mission („Egyptská všeobecná misia“, pozn. prekl.). Tento mladý misionár povedal: *„Keď som mal dvanásť rokov, to bolo v roku 1904, odovzdal som svoje srdce Ježišovi Kristovi počas evanjelizačného ťaženia Torreyho a Alexandra. Dr. Torrey rozprával na text Izaiáš 53,5 a požiadal nás, aby sme opakovali slová textu s ním, s tým, že sme mali zameniť zámeno „náš, naše“ za „môj, moje“. Ako som opakoval tento text, zrazu som si uvedomil, ako keby po prvý krát, že Ježiš si naozaj vytrpel to všetko kvôli mne a hneď na tom mieste som Mu vydal svoj život.“*

Ó, ľudia! Teraz sa pozrite! Pozrite sa na Ježiša Krista povýšeného na kríži, vidíte Ho, ako visí na tom hroznom kríži, vidíte ako je zranený pre vaše prestúpenia, zjazvený pre vašu nepravosť, a trestaný za náš pokoj. Vy, ktorí žijete v hriechu, muži a ženy, ktorí odmietate Krista kvôli svetu, ktorí sa obraciate na klamstvá Kresťanskej vedy, unitarizmu a iných systémov, ktoré popierajú Jeho zmierujúcu krv, počúvajte! **„Ale On bol prebodnutý pre naše priestupky, zmučený pre naše nepravosti. On znášal trest za náš pokoj, Jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia.“**

Nepoddáte sa tej láske? Nevzdáte sa svojho hriechu, svojho svetského potešenia, svojich svojvoľných chýb, a neprijmete Spasiteľa, ktorý vás miluje a zomrel za vás, ktorý bol **„smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše nepravosti“** a ktorý niesol trest za váš pokoj? Prijmite Ho práve teraz.

Reuben Archer Torrey (1856-1928)

VEĽKÁ ATRAKCIA: VYVÝŠENÝ KRISTUS

„A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“ (J 12,32)

Londýn: Royal Albert Hall

Nedávno bolo v jednej upútavke na nedeľné večerné bohoslužby v jednom z amerických miest písané, že v programe budú tri atrakcie: prvotriedna filmová šou, populárny gospelový pianista so svojou ženou a veľmi známa speváčka. Je zarážajúce, keď neobyčajne obdarovaný a populárny kazateľ alebo jeho propagačná komisia má za to, že evanjelium Božieho Syna natoľko stratilo svoju moc získať pozornosť, že musí byť doplnené výberom z veľmi pochybnej opery, nasledovanej profesionálnou opernou speváčkou, ako prídavnou atrakciou, ktorá pomôže nášmu ukrižovanému a oslávenému Pánovi a Spasiteľovi.

Táto reklama ma priviedla k zamysleniu, čo si vlastne získavalo pozornosť ľudí v minulosti i dnes? Naraz vstúpil na moju myseľ vyššie citovaný verš Písma, ktorý obsahuje Božiu odpoveď: **„A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“** Nič iné nepriťahuje tak, ako vyvýšený Kristus. Filmy môžu nachvíľu zhromaždiť dav mladých ľudí prázdnej mysle a srdca, a možno i niektorých ľudí stredného veku bez rozumu a morálky, ale nič si tak nezíska a neudrží pozornosť ako vyvýšený Ježiš Kristus. Devätnásť storočí kresťanskej histórie dokazuje priťahujúcu moc Ježiša, ak je ľuďom správne prezentovaný. Niekoľkokrát som videl tvrdenie tohto textu o priťahujúcej moci vyvýšeného Krista krásne overené.

V Londýne som videl veľkú sálu Royal Albert Hall naplnenú, ba dokonca natrieskanú, dva po sebe idúce mesiace, šesť poobedí a večerov každý týždeň, a niekedy sa museli toľki otočiť a ísť preč, pretože sa nedostali dnu, napriek tomu, že v sále sa dá usadiť 10 000 ľudí a ďalších 2000 môže stáť v kupole. V prvý večer týchto stretnutí, krátko pred začiatkom, prišiel ku mne jeden z najznámejších reportérov v Londýne a pýta sa:

„Vy ste si objednal túto budovu na celé dva mesiace?“ „Áno.“

„A očakávate, že sa každý deň naplní?“ „Áno.“

„Prečo“, povedal, „nikto sa nikdy nepokúsil organizovať tu stretnutia nejakého druhu ani po dva po sebe idúce týždne?! Ani sám Gladstone nedokázal naplniť túto sálu po dva týždne. A vy vážne čakáte, že bude naplnená dva mesiace?“

Odpovedal som: „Príďte, a uvidíte.“ A on prišiel a presvedčil sa.

Posledný večer, keď bola hala naplnená do prasknutia a mnohí ďalší kričali vonku, aby boli vpustení, znovu ku mne prišiel a ja som mu povedal:

„Bola sála naplnená?“

Usmial sa a odpovedal: „Bola.“

Ale čo ju naplnilo? Žiadna šou na zemi by ju nedokázala naplniť viac dní po sebe. Kazateľ nebol výnimočný rečník. Nebol vtipný, ani sa o to nepokúšal. Tlač stále poukazovala na to, že nie je rečníkom, ale zástupy prichádzali a prichádzali a prichádzali. Či pršalo, či bolo krásne, valili sa do sály alebo stáli vonku, často v ležaku s márnou nádejou, že sa dostanú dovnútra.

ČO ICH PRIŤAHOVALO? Povýšený Kristus, kázaný a spievaný v moci Svätého Ducha, ako odpoveď na modlitby 40.000 ľudí roztrúsených po celej Zemi.

V Liverpoole, v sále Tournament Hall, do ktorej by sa malo pomestiť 20 000 ľudí, ale v skutočnosti si v nej pohodlne mohlo sadnúť len 12 500 ľudí, ktorá stála v ťažko dostupnej časti mesta niekoľko blokov od najbližšieho cestovného ťahu a asi pol míle od všetkých bežných cestovných ťahov, bývala naplnená večer, čo večer po 3 mesiace. Posledný večer o 19,00 vošlo do budovy 15 000 ľudí a potom ju vyprázdnilo a vošlo ďalších 15 000, ktorí trpezlivo vyčkávali vonku. 30 000 ľudí bolo pritiahnutých jediný večer! Čím? Kým? Nie kazateľom, nie spevákom, ale Tým, ktorý povedal pred devätnástimi storočiami: **„A ja, keď budem vyvýšený, všetkých potiahnem k sebe.“**

Ján Šerfel

VŠETKO V KRISTOVI (2)

„...odpustenie hriechov dostane skrze Jeho meno každý, kto verí v Neho.“
(Sk 10,43)

V týchto slovách a ďalších uistení z Božieho slova, že jedine skrze vieru v Pána Ježiša Krista môže byť človek spasený, **je istota!** Je to **jediná cesta.** Skrze vieru sme sa stali účastníkmi toho veľkého a večného spasenia. Každá iná cesta je vylúčená, každá iná námaha vynaložená na hľadanie inej cesty k Bohu, je úplne bez úžitku. Všetko, čo potrebuje vinami obťažovaný, odsúdeniahodný a zahynutý hriešnik, nachádza skrze vieru v ukrižovanom a zmŕtvychvstalom Ježišovi Kristovi. Pán Ježiš Kristus je takému výkupnou cenou, zástupcom u Boha, zmierením, pokojom, životom, spravodlivosťou, všetko vo všetkom. **„...pre ktorého všetko a skrze, ktorého všetko, ktorý doviedol mnoho synov do slávy, veľvodcu ich spasenia...“** (Žd 2,10). V tejto Božskej plnosti sa On ponúka hriešnikovi, pozýva ho, aby prijal V Ňom všetko zdarma, hoci sú alebo boli jeho viny mnohé a veľké. Vierou v obeť a krv Pána Ježiša Krista sú mu odpustené. V jednej piesni spievame: *„Som spasený a dobre o tom viem, spasený krvou v nebe putujem, som spasený, že Boh je verný znám, som spasený bez zásluh, milosťou, Kristu slúžiť chcem za to s radosťou.“*

radosť, ach ako sme sa radovali po svojom obrátení, znovu narodení, radovali z istoty odpustenia svojich hriechov, ale mnohí sme zabudli na našu starú prirodzenosť, ktorej skutky sú príčinou nepokoja a problémov. Mysleli sme si, že už je odstránená a aj všetko zlo, čo z nej vychádza sme podcenili a mysleli, že máme dosť sily, to všetko premôcť. Mnohí pisatelia takzvaných kresťanských časopisov, kníh, rozširujú náuku, že každo-

denným polepšovaním sa dosiahneme premenu starého človeka. To je sebaklam a nevedomosť! Snaha zvíťaziť polepšovaním sa vždy skončí neúspechom. Márna námaha. Stará prirodzenosť ostáva tým čím je. Telo nikdy nezaprie svoju prevahu a stále bude klásť odpor každému pokusu o polepšenie. Hoci na začiatku, po obrátení, umkli žiadosti tela a vášne, neskôr Boží a ľudský nepriateľ satan využije každú príležitosť, aby ich zobudil, odvrátil pohľad od Spasiteľa na hriech v tele a škodil. Preto sa stráca prvá láska, vytráca radosť zo Spasiteľa. K slovu sa opäť prihlási stará prirodzenosť. Ako veľmi je taká duša sklamaná, prekapená, keď vidí v tom svetle, ktoré **„všetko zjavuje!“**, že telo stále nosí v sebe staré vášne a žiadosti. A pretože ich vidí očami Toho, ktorý vidí do srdca, rozpoznáva v sebe aj hanebnosti ukryté v najtajnejších pohnútkach. Božie Slovo hovorí: **„Ale to všetko kárané od svetla, vychádza najavo. Lebo všetko, čo vychádza najavo, je svetlo.“** (Ef 5,13). Aký byva dôsledok takého poznania? Uniká pokoj, radosť utíchne, úzkosť a nepokoj sa vracia do srdca. Duša bojuje, zápasí, plače, prosí, v srdci sa rodia nové predsavzatia, Pánovi sa prednášajú nové sľuby, ale nič to neprospieva, nevidieť ovocie. Snaha polepšiť sa akoby len prebúdzala zlo, čo je v starej prirodzenosti. Možno, že počuť aj výkrik, tak ako apoštol Pavol zvolal: **„Lebo viem, že neprebýva vo mne, to jest v mojom tele dobré. Lebo chcenie leží pri mne, ale robenia dobrého nena-chádzam...“** **„Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?!“** (R 7,18.24)

Ale koľkí zostanú k zisteniu ľahostajní a ľahkovážne ho ospravedľujú: *„Ved' aj apoštol Pavol povedal o sebe tieto slová, biedny ja človek, kto ma vytrhne z tela tejto smrti?“* Nechápu, že toto opísal ako bolestnú skúsenosť v spojitosti so zákonom, ktorá ho doviedla ku Kristovi a pod milosť a k dobrorečeniu: **„Ďakujem Bohu skrze Ježiša Krista, nášho Pána! A tak**

teda, ja ten istý, slúžim myslou zákonu Božiemu a telom zákonu hriechu. A tak teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha.“

(R 7,25; R 8,1) Veď aké by bolo naše spasenie nedokonalé a výsledok diela Pána Ježiša Krista neúplný, keby doviedlo vieru len k ustrašenému beznádejnému zvolaniu: „Biedny ja človek, kto ma vyslobodí, vytrhne z tela tejto smrti?!“

Pavol neostal pri tom zúfalom zvolaní, ale v radostnom výkriku viery: „**A teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo zákon Ducha života v Kristu Ježišovi ma oslobodil od zákona hriechu a smrti. Lebo to, čo nebolo možné zákonu nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh pošlúc svojho syna v podobnosti tela hriechu a odsúdil hriech v tele, aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha!“** (R 8:1-4).

Factum 7/2008

RABÍN A VNUK

Kritika evolúcie je vážna vec, ale dá sa to aj s humorom. Rabín židovského zboru Dortmund, Avichai Apel, znázornil starým rabínskym príbehom následky materialisticko - evolučného svetonázoru.

Starší rabín cestuje vo vlaku so svojim vnukom. V tom istom kupé sedí profesor, ktorý je na ceste tiež so svojim vnukom a všemožne mu posluhuje. Pritom dôsledne dbá na to, aby chlapca svojim slovom a napomínaním nijako nerušil v jeho kúskoch. Rabínov vnuk naopak pozorne načúva rozprávaniu svojho deduška a snaží sa spríjemniť mu cestu ako sa len dá. V cieľi sa vyčerpaný profesor pýta rabína: „Prečo ja musím svojho vnuka stále obskakovať, zatiaľ čo ten váš ochotne pre vás všetko urobí?“ Rabín mu

odpovedá: „Vy veríte v evolúciu. A preto-že podľa Vás sa človek vyvíja, Váš vnuk je ďalej ako Vy. Preto mu musíte slúžiť. My naopak veríme, že ľudstvo upadá a predchádzajúce generácie boli lepšie, ako my. Preto môj vnuk vie, že sa musí učiť odo mňa“

Tento príbeh objasňuje, že v otázke, či svet stvoril Boh, alebo sa milióny rokov prostredníctvom množstva náhod vyvíjal, ide o viac, ako o vedeckú potýčku. Kto vychádza z toho, že svet stvoril Boh a má zmysel a určenie, bude sa v tomto svete správať celkom inak, ako ten, ktorý pokladá všetko okolo seba iba za náhodu bez akéhokoľvek významu. Morálne správanie stráca na opodstatnení, keď je človek a všetko čo ho obklopuje výsledkom náhodného vývoja, v ktorom sa presadil silnejší. Názor, že svet stvoril Boh, prijíma skutočnosť, že presadenie vlastnej vôle nie je konečným cieľom človeka.

✓ **starom rabínskym príbehu je praktický dopad jedného, alebo druhého svetonázoru veľmi jasný.**

G. v. Viebahn

Ze slov pravdy a lásky,

ročník XXIV., december 1940, číslo 11.–12.

UNÁHLENÉ ZÁSNUBY

Nie je potrebné pripomínať, že milostné vzťahy v zmysle nemorálneho styku sú pre veriacich kresťanov vylúčené. Aj čisto mravné priateľstvá a známosti medzi mladými mužmi a dievčatami **nie sú dovolené Božím deťom**. Takí mladí ľudia si obyčajne dopisujú, tu i tam sa uvidia, vyjdú si spoločne, nie sú zasnúbení, ale milujú sa. Volajú to priateľstvo, no je to flirtovanie. Po dlhšom alebo kratšom čase príde k dôvernostiam, pravdaže za chrbtom rodičov. Také vzťahy a známosti sú pre veriacich, ktorí chodia s Bohom, nemysliteľné. Zmyselne založených ľudí vedú k nemravnému nebezpečenstvu a naivných k unáhleným zasnubám.

Božie dieťa, ktoré sa dá zväbiť na takú cestu, pozná veľmi skoro, že to poškodzuje jeho vnútorný duchovný život. Svedomie mu od prvého kroku hovorí, že zneuctieva Pána a svojmu vyznaniu viery v Pána Ježiša robí od prvého kroku hanbu.

Stav pred svadbou, byť ženichom alebo nevestou, je veľké a vzácné šťastie. Pre neobráteného, avšak mravne zmýšľajúceho človeka, je tento stav najčistejším ideálom. Pre Božie dieťa je vzácnym darom z **Otcovej ruky**. Práve preto potrebuje veriaci ochranu a milosť k tomu, aby nebral z vlastného rozhodnutia z ruky nepriateľa to, čo nie je Božím darom.

Satan sa stále usiluje o to, aby Božie deti hnali k rozhodnutiam a do zväzkov, ktoré nie sú podľa Božej vôle. Istý skúsený kresťan často hovorieval v kruhu svojej rodiny: „**Čo je v náhlení, to je podľa diabla.**“ A je to pravda. Písmo pouča veriacich: „...**kto verí v neho, nebude náhliť.**“ (Iz 28, 16)

Kto odovzdal život Bohu, nenechá sa ovplyvňovať ľudskou vášňou k unáhleným ponukám k sobášu. Najprv predloží všetko v mnohých modlitbách Pánovi. Tiež uvažuje pred Bohom, či je toto spojenie z Jeho vôle alebo podľa ľudskej svojvôle. Ak má skúseného kresťana za otca alebo matku v Kristu, poradí sa s nimi ústne alebo písomne. Veď má len jeden život a ten patrí Pánovi – aká nevernosť a aké z nej plynú nešťastie, ak by spojil svoj život s človekom, ktorého mu neurčil Boh! Slovo sa vysloví rýchlo, list sa rýchlo napíše, bozk rýchlo vymení – ale aké strašné pre Božie dieťa je niečo také urobiť bez istoty viery, že ide Pánovou cestou!

Keď Izrael obsadil zasľúbenú zem, Gibeonci vyslali do izraelského tábora poslov, aby uzatvorili s nimi zmluvu. Poslovia predstierali, že sú zďaleka, že sú verní a hovoria pravdu. Jozue s kniežatami uverili ich ľstivým rečiam, prijali od nich pokrm, **ale úst Hospodinových sa neopýtali**. A Jozue uzavrel s nimi zmluvu,

a to s prísahou, že ich nechá žiť. „*čítaj Jozue 9,1-27*“

O tri dni nato zistili, že boli oklamaní. Ale zmluva a prísaha platili. Izrael bol **navždy** zviazaný s Gibeoncami. A prečo? **Lebo sa neopýtali Hospodina**. Jednali podľa ľudskej dobrosrdečnosti a nie podľa Božej vôle. Tak často sa toto deje aj pri unáhlených zásnubách veriacich. Keď sa raz vysloví áno, už nemožno cúvnuť. Sľub zaväzuje.

Podľa Božích myšlienok majú byť zásnuby veriaceho človeka zdrojom najčistejšej radosti a nie ľutovania. Aký rozdiel: uzavrie sa unáhlený zväzok možno pri náruživom objatí a vrúcnych bozkoch, ale nie v **Božom pokoji**. Možno sa taký snúbenec i modlí za Božie požehnanie, bez ktorého by nechcel byť, ale v srdci cíti, že nejednal podľa svätej kázne a v tichom ubezpečení viery.

Inak je to pri pokorných a poslušných Božích deťoch! Za súhlasu a požehnania rodičov sa deje ich prvá schôdzka medzi štyrmi očami. Sklonia kolena pred **prítomným** Pánom, ďakujú Mu jeden za druhého a obdivujú ako ich spojil. Nadobúdajú vedomie, že si patria podľa Jeho svätej vôle. Celú budúcnosť podávajú pod jeho Slovo a požehnanie. Pritom berú nežné potešenie zo zásnub ako veľký a obšťastňujúci dar z Jeho ruky. Tu niet čoho ľutovať, tu je všetko pred Bohom a ľuďmi v Božom poriadku, tu je prameň radosti a pokoja.

TOPIC 9/2008

SLUŽBA ŽIEN VO SVETLE BIBLIE

Ordinácia žien na vedúce a učiteľské miesta je v cirkevných dejinách prejavom, ktorý má iba krátku históriu. V Armáde spásy to bolo možné od roku 1865, u metodistov od roku 1956, časť evanjelických cirkví prijala tento spôsob v roku 1958 (od

roku 1991 všetky), u baptistov v roku 1992, v letničných zboroch v roku 2005. V septembri tohto roku sa majú Nezávislé evanjelické zbory v Nemecku (FeG) rozhodnúť, či by snád nemali uviesť „pastorky“ do práce zboru.

Do roku 1950 vládla v otázke služby žien všestranná zhoda: Žena nepatrí na kazateľnicu! Ale vplyvom feminizmu sa tento front rozpadol na všetkých stranách. Ďalším vplyvným faktorom bol príklad zboru Willow Creek, v ktorom ženy v pastoračnej službe akceptovali a podporovali a takto prispeli k prehodnoteniu tejto otázky v mnohých ďalších zboroch. I ekumenizácia sa podpísala na tomto posune. Predovšetkým menšie cirkvi a nezávislé zbory sa snažia napodobňovať veľké cirkvi a „kráčať s dobou“. Medzi ďalšie príčiny patrí stále menšia známosť Slova Božieho a s tým spojená znížená schopnosť orientovať sa v duchovnej oblasti. Ono známe „Je napísané!“ upadá do zabudnutia. Ale zhromaždenie Pánove, cirkev Kristova žije predsa z poslušnosti jeho slovu!

Aj napriek tomu, že pastoračná služba žien je stále viac akceptovaná, otázka či je aj biblická tým nie je vyriešená. Pretože v Novom Zákone nenachádzame ani jeden odkaz na to, aby žena zastávala pozíciu staršieho, učiteľa, alebo pastiera. A aj v Starom Zákone to boli iba muži, ktorí niesli zodpovednosť za duchovné vodcovstvo.

V tejto úvahe prideme k trom základným otázkam:

1. Platí ešte aj dnes boží poriadok stvorenia vo vzťahu muža a ženy a tým aj v ich duchovných úlohách?
2. Ako sa má chápať služba vynikajúcich žien ako boli Debora, Foiba, Priscila, alebo dcéry Filipove?
3. Čo vlastne hovorí Biblia v 1Tm 2,12: „**Žene ale nedovoľujem učiť, ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho.**“

Hlavným argumentom zástancov ordinácie žien je tvrdenie, že poriadok vo vzťahu muža a ženy, ktorý Boh stanovil po páde do hriechu, už dnes neplatí. Smrťou a vzkriesením Ježiša je zrušený. Veriaci muži a ženy sú si odvtedy v každom ohľade rovní a preto by mali mať rovnoprávny prístup ku všetkým duchovným úradom. Ako podklad pre toto tvrdenie uvádzajú G 3,28: „**Niet Žida ani Gréka; niet sluhu ani slobodného; niet muža ani ženy, lebo vy všetci ste jedno v Kristu Ježišovi.**“

Ide skutočne v tomto liste o rovnosť medzi stavmi a hierarchiami? Ako Nový Zákon na viacerých miestach objasňuje, zostáva otrok, ktorý uveril v Pána Ježiša, naďalej podriadený svojmu pánovi – majiteľovi. Viera v Pána Ježiša nezmenila nič na jeho pozemskom postavení. A tak je to aj s poriadkom stvorenia vo vzťahu medzi mužom a ženou – zostáva a nie je zrušený. Citovaný text z listu Galaťanom hovorí jasne o spasení v Kristovi, a v tomto spasení sú všetky národy a stavy skrze vieru rovnocenne zahrnuté.

Apoštol Pavel na viacerých miestach Nového Zákona vysvetľuje, že poriadok, keď muž je „hlava“ a žene prislúcha pozícia č.2 stále platí (napr. 1K 11,7-9). Toto úzko súvisí so zákazom vykonávať službu učiteľstva ženami: „**Žene ale nedovoľujem učiť, ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho.**“ (1Tm 2,12-14). Sám Pán Ježiš sa dobrovoľne podriadil nebeskému otcovi a konal v jeho autorite. Práve tak, ako má každá osoba z Božej Trojice inú úlohu a poverenie, ktoré naplňajú vo vzájomnom rešpekte, tak to má vyzebrať i vo vzťahu medzi mužom a ženou. Pretože vzťah nadriadenosti, podriadenosti a poriadku vyplýva z Božej podstaty. Nadriadenosť – byť hlavou, nemá nič spoločného s utláčaním, násilím alebo zotročovaním.

A čo biblické ženy? Podľa obhajcov ženskej pastorácie štyri dcéry Filipove prorokovali Božie slovo v Božej autorite,

čo by sa vlastne dalo prirovnať k učiteľskému úradu. Ale z tejto krátkej zmienky v *Sk 21,9* sa nedá odvodiť zásadné pravidlo pre vedúcu úlohu žien v zbore. A podobne ani z príkladu Debory, prorokyne a sudkyne v Izraeli. Veď bola len Božím výcho-diskom z núdze, pretože Barak sa bál chopiť vodcovskej úlohy.

Byť na druhom mieste, v tyle, neznamená menej. V liste *Efežanom 5,22*: „**Ženy, podriad'ujte sa vlastným mužom ako Pánovi**“, používa Pavol vojenský výraz pre slovo „podriad'ujte sa“. Za prvou, hlavnou líniou bojovníkov, je nevyhnutne potrebná druhá línia, ktorá zásobuje, zabezpečuje služby, spojenie, stavia cesty. Kuchári, zdravotníci, zásobovači, ženisti, bez nich by sa každá armáda porazila sama. V prenesenom zmysle to znamená, že v živote zboru sú v prvej línii vo vodcovských pozíciách muži, v druhej línii, ktorá je mnohostrannejšia, nenápadnejšia, ale životne dôležitá sú ženy neodmysliteľnou súčasťou. Biblia poskytuje mnoho príkladov vzácných služieb žien.

A čo dnešné ženy? Veľa z nich má dar prihovoriť sa človeku, vypočuť jeho bolesti a zvestovať mu evanjelium. Ženy sa stretávajú v domácich krúžkoch a modlia sa za svoje okolie, zbor, misiu. A v neposlednom rade treba spomenúť ženu ako

matku a dušu rodiny. Že by to bolo málo? Písmo Sväté nám nedáva zákony, ktoré by sme mali plniť do bodky, ale stanovuje pevné pravidlá a poriadok.

Každému zástancovi pastoračnej služby žien by malo byť jasné, že v Izraeli boli za kňazov stanovení výlučne muži, hoci v okolitom pohanskom prostredí boli kňazky známym zjavom. Ani jednu biblickú knihu nenapísala žena. Pán Ježiš povolal 12 apoštolov a nie apoštoliek, hoci práve on, v rozpore so židovskými rabínmi bol vnímavý k ženám a ich problémom. Aj pri voľbe Judášovho nástupcu pripadali do úvahy iba muži. Tieto súvislosti jasne podčiarkujú, že Božou vôľou je vložiť vodcovstvo do mužských rúk.

A aj samotná analýza *1Tm 2,12-14* vylučuje akékoľvek pohrabanie sa s myšlienkou ordinácie žien do vedúcich pozícií v zbore. Napriek tomu sú tieto pokusy stále tu. Ale ak sa vážne a starostlivo prehodnotia samotným Božím Slovom sú neudržateľné. Presadia sa len tam, kde sa svojvoľne presadzuje predstava človeka, kde sa pristúpi k prekrúteniu Božieho Slova, k vytrhávaniu veršov z textu, nevšímajúc si pri tom dôležité súvislosti. Či už sa tak deje vedome, alebo nevedome táto snaha obchádza nadčasovo platné nariadenia svätého Boha.

Ze slov pravdy a lásky, ročník XXII., september 1938, číslo 9.-10.

KTO SA ZLUTOVÁVA NAD CHUDOBNÝM, POŽIČIAVA HOSPODINovi (Príslovie 19,17)

Vracal som sa domov z cesty. Prechádzal som lesom, keď ma zachytila silná búrka. Nikde som sa nemohol skryť. Popohnal som koňa a na okraji lesa uvidel chalúpku. Prišiel som k nej, uviazal koňa k stromu a bez klopania vošiel do izbičky, v ktorej bola chudobná mladá žena, s dieťaťom v náručí. Ospravedlňoval som sa jej a prosil, či by som mohol prečkať búrku pod jej strechou. Uistovala ma, že ju teší, že som prišiel, lebo vždy prežíva úzkosť, keď musí byť sama doma za búrky. A potom sme sa rozprávali. Pýtal som sa na veriacich ľudí, na jej manžela a najbližšie zhromaždenie. Bolo zrejmé, že nie je zbehlá v duchovných veciach.

Keď sa vyjasnilo, poďakoval som sa jej za to, že mi dovolila ukryť sa u nej pred búrkou a vyzval som ju, aby hľadala úkryt pre svoju dušu pred Božím hnevom u Pána

Ježiša, jej Spasiteľa. Nabádal som ju, aby si čítala Božie slovo s modlitbou o duchovné porozumenie. Keď mi povedala, že by si Bibliu rada čítala, keby ju mala, ešte raz som jej poďakoval, uberal sa von a pritom premýšľal: „Keby som jej len mohol nejakú Bibliu zaopatriť! No momentálne mám len dolár, ktorý nutne potrebujem na cestu domov. Čo urobiť?“ Náhle mi zišlo na um Božie slovo: „**Kto sa zľutováva nad chudobným, požičiava Hospodinovi a on mu odplatí jeho dobrodenie.**“ Po chvíli váhania som sa rozhodol: „*Chcem Ti dôverovať, Pane!*“ Zašiel som dovnútra, vybral posledný dolár, podal som ho mladej žene s tým, aby si zaopatriła Bibliu a odišiel som.

Navečer som prišiel k osamelému statku a poprosil o nocľah. Celý večer sme sa rozprávali. Keď sa zvrtila reč na náboženské otázky, spomenul som svoj večerný zvyk prečítať si z Biblie. Keď mi domáci pán povedal, že ho môžem uplatniť aj u nich, poprosil som o Bibliu. Doniesli ju a bola celá zaprášená. Celá roľníkova rodina si sadla okolo stolu. Prečítal som krátky text, vyložil ho a zatvoril Písmo. Keď som chcel modlitbou ukončiť, nedovolili mi to. Chceli počuť viac a tak sa pobožnosť pretiahla až do polnoci. Keď som sa modlil, modlili sa aj oni. Zápasili za spasenie svojich duší, až kým nenašli pokoj. Nikdy som nezaspával s podobnými pocitmi, s akými v tú noc. Ráno som sa chystal na cestu. Roľník, teraz už obrátený, mi nakrmil koňa a dal mi potravu na celý deň. Keď som pýtal účet, len mi ďakoval, že som sa u nich zastavil a ukázal im Spasiteľa. So srdcom plným vďaky som večer prišiel domov.

Asi o jeden a pol roka sa kvôli občerstveniu zastavil u mňa neznámy muž. Keď som zistil, že býva neďaleko mojich dobrých priateľov, opýtal som sa, či z nich niektorého pozná. Prisvedčil. Potom som sa opýtal či sú tam aj veriaci ľudia. Odpovedal, že len niekoľko, ale že o 20 – 30 míľ ďalej bolo veľké duchovné prebudenie, ktoré malo prazvláštny počiatok. Prvá sa obrátila mladá chudobná žena, ktorá, keď hovorila o tom, ako prijala svojho Spasiteľa, spomínala, že ju navštívil nejaký pocestný, aby sa skryl u nej pred búrkou a keď odchádzal, nechal jej dolár, aby si kúpila Bibliu a žiadal, aby ju usilovne čítala. Urobila tak a onedlho poznala z Písma pravdu a bola zachránená. Prešla zo tmy do svetla čítaním Písma. Potom našla ďalších, ktorým čítala zo svojej drahej Biblie a modlila sa s nimi a tak aj oni našli Spasiteľa. Postupne sa týmto spôsobom obrátilo do 40 duší. Kto ale bol ten láskavý muž, ktorý jej dal peniaze na Bibliu, nevie nikto, ale určite to bol Pán, ktorý ho poslal k tej chudobnej žene.

Keď som počúval svojho hosťa, nemohol som zadržať vďaku v srdci: „**Ó, drahý Bože, ako bohato si mi odplatil za ten jeden dolár!**“

(upravené, skrátené)

Večný život, ročník III., marec-apríl 1970, číslo 2.

VÄŠČIA LOPATA

„**Dávajte a bude vám dané, dobrú mieru natlačenú...**“ (Lk 6,38)

„**Dávajte neočakávajúc ničoho a vaša odplata bude veľká...**“ (Lk 6,35)

Istému poľnohospodárovi, ktorý miloval Pána Ježiša a veril, že je požehnanjšie dávať ako brať, jeho neobrátený sused položil otázku: „Ako je to možné, že tak mnoho rozdávaš zo svojho majetku tým, ktorí to potrebujú a predsa máš stále hojnosť?“

„Ó, to je veľmi jednoduché“ odpovedal, „Ja len vyhadzujem von z toho, čo Boh vhadzuje dnu a On má väčšiu lopatu ako ja!“

Tento poľnohospodár spoznal Boha, lebo konal podľa slov Pána Ježiša.

Frederick Butcher

Ze slov pravdy a lásky,
ročník III., máj 1914, č. 5.

NÁŠ POSTOJ K NÁBOŽNÉMU SVETU

„Všetci, ktorí chcú byť pekní v tele, tí vás nútia obrezovať sa, len aby neboli prenasledovaní pre kríž Kristov.“ (G 6,12)

Náš drahý Pán by tak často nepocítil nenávisť náboženských vodcov svojej doby, keby sa podrobil ich ustanoveniam. On ale vedel veľmi dobre, že farizeji a zákonníci **„zbavili prikázanie Božie moci pre svoje podané ustanovenie.“ (Mt 15,6)** Tiež sa ani v najmenšom nesnažil zapáčiť telom, veď na Neho sa vzťahujú slová **„nemal podoby ani krásy; videli sme ho, ale nebolo na ňom vidieť toho, pre čo by sme ho boli bývali žiadostiví.“ (Iz 53,2)** Keby sa Pán Ježiš stotožnil aspoň s niektorými ľudskými náboženskými obyčajami tej doby, aspoň si ruky umýval, než zasadol za stôl v dome farizeja, ako sa dodržiavalo medzi Židmi (Lk 11,37-38), keby sa pozeral na sobotu očami náboženských vodcov a nerozkázal uzdravenému práve v ten deň odniesť lôžko (J 5,9-11), keby v ten deň **nespravil blato** a neotvoril oči slepému (J 9,14-16), bol by aspoň čiastočne zmiernil nepriateľstvo nábožného sveta k sebe. Ale On išiel Božou cestou a chcel sa ľúbiť Bohu, nie ľuďom. **„Veď prišiel, aby činil vôľu Toho, ktorý Ho poslal a dokonajeho dielo“ (J 4,34)** Bol to práve náboženský svet, ktorý Ho priviedol až na kríž, napriek tomu, že Pilát, zástupca politického sveta, Ho chcel prepustiť, lebo nenašiel na ňom nijaký dôvod na odsúdenie. Áno, svedectvo, život, jednanie a smrť nášho Pána úplne odsúdili koreň i vňat sfalšovanej a pokryteckej spravodlivosti nábožného sveta a zmenili na smeti všetko, čím sa chválila.

Apoštol Pavol mal stále a všade podobný boj s náboženským svetom, pretože ani on nebol ochotný prispôsobiť sa mu a skla-

dať mu účty, **„aby pravda evanjelia zostala povždy u vás“** – vo veriacich. (G 2,5) Zvlášť v liste Galaťanom vidíme, kam by viedlo prispôbenie sa náboženským zvyklostiam – až k **„odlúčeniu od Krista“** (G 5,4). Boj bol už dosť ťažký, keď sa mali odrážať útoky nepriateľov zvonku, no keď prišli **falošní** bratia a začali pôsobiť so svojím bludným učením ako kvas, muselo sa bojovať o to usilovnejšie, bojovať v pravde a s láskou, aby zostali veriaci oddelení od nepriateľov Kristovho kríža, od tých, **„ktorých koniec je zahynutie...ktorí myslia na zemské veci.“ (F 3,19)** Pavol tiež rozpráva Galaťanom svoju skúsenosť z Antiochie, kde bol sám Peter súdený, lebo sa oddelil od veriacich z pohanov zo strachu pred tými, ktorí nešli priamou cestou popri evanjeliu. Pavol nazval jeho jednanie pokrytectvom. Peter síce mohol argumentovať, že to robil len preto, aby nepodkopal svoj vplyv medzi veriacimi z Izraela, alebo aby si ich neznepriatelil; no Božie deti nemajú tak jednať.

Položme si otázku: Aký postoj majú zaujať veriaci proti náboženskému svetu? Niektoré Božie deti majú za to, že je dobré spolupracovať s ním, aby sa nestratil vplyv na kresťanov podľa mena. Napríklad: Niektorý brat uznáva krst detí ako nebiblický, lebo o takom sa Písmo nezmiňuje, no predsa nechá svoje dieťa pokrstiť, aby nezničil svoj vplyv medzi pobožnými ľuďmi sveta. Prispôsobí sa ich učeniu a svoje svedomie utíši tým, že to robí s ohľadom na druhých. Jedná taký brat správne? Mal brat ohľad na pobožných ľudí viac, než na Božiu vôľu? Príklad nášho Pána a inšpirované slová apoštolov jasne svedčia, že to nie je správne, pretože to nie je **priama cesta pravdy evanjelia**. Ak by sme sa chceli v niečom prispôsobiť pobožnému svetu kvôli tomu, aby sme mohli lepšie pracovať pre Pána, skôr, či neskôr, to prinesie so sebou zlo, lebo duchovný život bude oslabený a svedomie pošliapané. Lebo **„keby bolo tvoje oko zlé, celé tvoje telo bude tmavé. Ak tedy svetlo, ktoré je v tebe, je**

tmou, aká veľká bude sama tma?“ (Mt 6,23) „Hľa, poslúchať je lepšie, ako obetovať.“ (1Sa 15,22)

Aj Pavol sa nechal pri svojej poslednej návšteve Jeruzalema s ohľadom na množstvo veriacich zo Židov prehovoriť, aby sa ešte raz podrobil ustanoveniu, ktoré bolo od Boha, ale smrť Pána Ježiša ukončila jeho poslanie. Ale Pán nedopustil, aby ho dokončil. Ešte pred uplynutím požadovanej doby siedmich dní Pavol už ležal v okovách (Sk 21, 18-27).

Keď sme teda z Písma nadobudli presvedčenie, že sa musíme oddeliť od ná-

boženského sveta, ktorého bohu sme i my predtým slúžili, tak potrebujeme milosť, aby sme svoje oddelenie konali v duchu pokory a tichosti a išli vo viere bez kriku a pokojne Božou cestou, vzdŕaľujúc sa od všetkých pobožných ustanovení a obyčají sveta, pretože **„všetko, čo nie je z viery, je hriech.“** (R 14,23) Chráňme sa uskutočňovať toto oddelenie telesnosťou a nerozvážnou horlivosťou. Tiež neodsudzujme tých, ktorí v týchto veciach nemajú jasno, ktoré máme my, ale držme sa pravdy v láske, aby sme im mohli slúžiť a pomáhať.

TRENDY V CIRKVI V POSTMODERNEJ DOBE

(dokončenie)

Pohľad zo sveta

Už aj liberálny časopis New Yorker vidí problém v dnešných obecnstvom–riadených kostoloch.

„Kazateľ namiesto tohto aby dával pozor na svet, sa pozera na mienku poslucháčov, pokúšajúc sa zistiť, čo poslucháči chcú počuť. Potom sa to pokúša čo najlepšie napodobniť a prináša svoj produkt na trh, kde sa ostatní snažia robiť to isté. Poslucháči obracajúci sa na našu kultúru v snahe zistiť niečo o svete, zisťujú, že tu nie je nič, iba ich vlastné zrkadlenie. Nepreskúmaný svet je medzitým unášaný po slepiacky do budúcnosti.“

Manažérske metódy

- Systém riadenia musí byť jednoduchý a transparentný.
- Metódy, ktoré sa používajú na riadenie firmy môžeme rozdeliť na dva druhy, a to tvrdé a mäkké faktory. Je potrebné zdôrazniť, že základom riadenia firmy sú tvrdé faktory a mäkké faktory sú iba doplnkové.
- V poslednej dobe sa však propagujú najmä mäkké faktory, kde sa do veľkej miery začínajú využívať poznatky z psychológie.

Tvrde faktory manažmentu

- Celopodnikové ciele sú realizované cez procesy, ktoré sú merané a vyhodnocované.
- Každý proces má pridelenú zodpovednú osobu – vlastníka procesu.
- Každý proces má stanovené merateľné ukazovatele výkonnosti, ktoré sú pravidelne (denne, mesačne, štvrťročne a ročne) vyhodnocované.
- Za plnenie týchto ukazovateľov je vlastník procesu odmeňovaný.
- Úlohou manažéra je kontrola plnenia stanovených cieľov, prijímanie nápravných opatrení a odmeňovanie podľa výkonu.
- Cieľom je definovanie pravidiel a ich dodržiavanie.

Mäkké faktory manažmentu

- Cieľom je vytvorenie tvorivej atmosféry na pracovisku s cieľom vývoja nových produktov a služieb, zvyšovania výkonnosti procesov a získavania návrhov na inovácie.
- Úlohou projektov jeho riadenia je zber informácií od pracovníkov zapojených do rôznych procesov, s cieľom zváženia všetkých dostupných informácií, ich vyhodnotenia a následného prijatia čo najlepšieho rozhodnutia.

Manipulácia a nečisté praktiky

- Metódy samotné – bez hodnôt (naviac vo firme často pod tlakom na dosahovanie výsledkov) vedú často k ich nesprávnemu aplikovaniu a používaniu nečistých praktík – klamstvo resp. manipulácia, s odôvodnením „účel svätí prostriedok.“ Netreba hovoriť o tom, že tieto metódy môžu výrazne poškodiť medzilidské vzťahy a dôveru.

Názvy niektorých tréningov „Manažérskych schopností:“

- Manipulácia, nátlak a klamanie v profesionálnej praxi.
- Úspešné obchodné rokovanie (aj pod tlakom).

Psychológia – veda alebo náboženstvo?

Pred dvomi storočiami napísal William Law vetu, ktorá je dnes ešte viac aktuálna: „Človek potrebuje byť zachránený od jeho vlastnej múdrosti rovnako ako od jeho vlastnej spravodlivosti, keďže tieto produkujú jednu a rovnakú skazenosť.“

Vzhľadom k masívnemu využívaniu poznatkov z psychológie v niektorých už skôr spomínaných cirkevných zboroch, je vhodné si na zamyslenie pripomenúť niektoré výroky známych psychológov alebo psychiatrov.

E. Fuller Torrey (psychiater): „Techniky používané západnými psychiatrami sú, s niekoľkými výnimkami, na rovnakej vedeckej úrovni ako techniky používané šamanmi.“

Martin Gross: „Keď vzdelaný človek stratil vieru vo formálne náboženstvo, vyžadoval náhradnú vieru, ktorá by mala tak dobrú povest' v druhej polovici 20. storočia, akú malo kresťanstvo v prvej polovici. Túto úlohu na seba prevzala psychológia a psychiatria.“

Bernie Zilbergeld: „Psychológia sa stala náhradou starých systémov viery. Rôzne školy terapie ponúkajú vízie pre dobrý život a návody ako ho žiť, a tí, ktorých predchodcovia hľadali útechu z Božieho Slova slúžili pri oltároch Ježiša Krista a Jahveho, teraz hľadajú útechu zo služby pri oltároch Freuda, Junga, Carla Rogersa, Alberta Ellisa, Wenera Erharda a veľa iných podobných expertov. Zatiaľ čo v minulosti spoločný referenčný bod bola Biblia a jej komentáre, dnes je referenciou jazyk terapeutov a úspešné príbehy zmeny týkajúce sa väčšinou svetských ľudí.“

Thomas Szasz (psychiater – o psychológii): „To nie je iba náboženstvo, ktoré sa tvári ako veda, ale v skutočnosti je to falošné náboženstvo, ktoré sa usiluje zničiť skutočné náboženstvo.“

Problémy spôsobu myslenia a správania, kedysi patriace do pôsobnosti duchovných, boli transformované na lekárske, a z tohto dôvodu údajne na vedecké problémy. Tieto boli potom presunuté z kostola na pohovku psychiatra.

Ako učí klasika, Freud a skorí Freudiáni pretvorili tieto predstavy do vnútra a premenovali ich, z hľadiska medicíny, na choroby a liečebné postupy. Táto premena bola

v modernom svete všeobecne nadšene prijatá ako epochálny vedecký objav. Bohužiaľ, v skutočnosti je to iba šikovná a cynická deštrukcia duchovnosti človeka, a jej nahradenie pozitivistickou „vedou mysle“

Jacob Needleman: „Veľký a rastúci počet psychoterapeutov je teraz presvedčený, že východné náboženstvá ponúkajú oveľa kompletnejšie pochopenie ľudskej mysle než hocičo iné predkladané západnou vedou. V tomto čase, vodcovia nových náboženstiev samotní – početní guru a duchovní učítelia teraz na západe – reformulujú a prispôsobujú tradičné systémy v súlade s jazykom a atmosférou modernej psychológie.“

Praktické dôsledky vplyvu psychológie na kresťanstvo

- Sebaúcta.
- True-self – Hľadanie „pravého ja“, sebarealizácie.
- Felt-need – Uspokojovanie okamžitých potrieb návštevníkov zborov.
- Psychoterapia – redukcia stresu, priemysel na zážitky.
- Pozitivistická veda mysle – podobná filozofia s hnutím New Age.

Akú pomoc ponúkajú prezentované svetské metódy?

- Ak by sme prirovnali hriešneho človeka k topiacemu sa v bahne (hriechu), tak vieme, že človek sa z tejto situácie môže dostať iba vtedy, keď sa odovzdá do Božích rúk.
- Pri akejkoľvek vlastnej snahe sa do bahna ponára čoraz viac.
- Nové metódy založené na svetských poznatkoch psychológie ponúkajú systém ako sa v tejto situácii pohybovať.

A čo na to hovorí Biblia?

„Pred Bohom a pred Kristom Ježišom, ktorý bude súdiť živých a mŕtvych, zaväzujem ťa na Jeho zjavenie a kráľovstvo: zvestuj slovo, buď pohotový vhodnevhod, presvedčaj, karhaj, napomínaj so všetkou trepezlivosťou a poučovaním. Lebo príde čas, keď (ľudia) neznesú zdravé učenie, ale pretože chcú počúvať len to, čo sa im páči, budú si podľa svojich žiadostí zháňať učiteľov, odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam. Ty však buď vo všetkom striezlivý, znášaj protivenstvá, plň povolanie evanjelistu, konaj si službu.“ (2Tm 4,1-5)

skrátene, prevzaté z www.mvt.sk

PRICHÁDZAJÚCA CELOSVETOVÁ VZBURA VOČI BOHU – William McBride

(dokončenie článku z posledného čísla)

Na pozadí týchto skutočností sa teraz pozrime na 2 Tesaloničanom 2.

„A vás žiadame, bratia, pre príchod nášho Pána Ježiša Krista a pre naše zhromaždenie k nemu, aby ste sa nedali hneď zviklať od umu ani sa strašiť ani duchom ani slovom ani listom, akoby nami poslaným, ako čo by už bol nastal deň Kristov. Nech vás nikto nezvedie nijakým spôsobom, lebo deň Kristov nenastane, kým prv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa zovie Boh, alebo čomu sa dáva božská česť, takže sa posadí do chrámu Božieho ako Boh a bude sa vydávať za Boha. Či sa nepamätáte, že ešte keď som bol u vás, som vám to hovoril? A teraz viete, čo zdržuje, aby bol zjavený vo svojom čase. Lebo tajomstvo bezzákonnosti

už pôsobí, len až by ten, kto teraz zdržuje, bol odstránený zo stredy. A potom bude zjavený ten bezzákonný bezbožník, ktorého Pán Ježiš zabije duchom svojich úst a skazí zjavením svojho príchodu, toho bezbožníka, ktorého príchod je podľa mocného pôsobenia satanovho so všetkou mocou a so znameniami a s lživými zázrakmi a so všelijakým zvodom nepravosti medzi tými, ktorí hynú, pretože lásky pravdy neprijali, aby boli spasení, a preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili ľži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale si zaľúbili nepravosť.“ (2Tes 2, 1-12)

Z tohto odseku vyplýva, že veriaci v Tesalonikách boli znepokojení učením niektorých, že „deň Kristov“ už nastal (alebo už sa deje). Toto nie je „deň Kristov“ ako vo *Fil 2,16* (Súdna stolica Kristova), ale skôr „deň Mesiáša“. Je potrebné rozlišovať medzi týmito dvomi výrazmi (*Fil 2,16* a *2Tes 2,2*). „Deň Kristov“ v našom verši je naplnením dňa pomsty nášho Boha z *Iz 61,1-2*, kde ten, ktorý bol pomazaný ako Mesiáš (pretože ma pomazal Hospodin, aby som zvestoval chudobným evanjelium) prichádza vyhlásiť „deň pomsty nášho Boha“, a to nie ako vykupiteľ, ktorý sa nám priblížil narodením v Betleheme, ale ako Mesiáš pomstiteľ (Lk 18,7) – „**lebo to budú dni pomsty...**“ (*Lk 21,22*)

Dôležité je, že On sa ešte na svojich nepriateľoch nemstí. Ešte stále žijeme v príjemnom roku Pánovom. Pomsta nepriateľom musí počkať, až kým cirkev nebude vychvátená a kým sa Izrael znova nedostane do Pánovej pozornosti. V dnešnej dobe neexistuje žiadny rozdiel medzi **spaseným** pohanom a **spaseným** Židom. Tí, ktorí sú spasení, sú jedno v Kristovi (*Gal 3,28*). Až po vychvátení cirkvi vystúpia rozdiely medzi spaseným Židom a spaseným pohanom. To je jeden z hlavných dôvodov, prečo cirkev nemôže prejsť Veľkým súžením. Kým je totiž cirkev na zemi, neexistuje nijaký rozdiel medzi židovskými a pohanskými veriacimi. Všetko je to otázka viery. Len si skúste predstaviť, aký účinok na vieru týchto vykúpených muselo mať učenie, že deň Kristov už nastal! Takéto tvrdenie by znamenalo, že práve prebieha Veľké súženie a že existujú rozdiely medzi veriacimi zo Židov a z pohanov. Toto chybné učenie o prebiehajúcom dni Kristovom a o Pánovom sústredení pozornosti na Izrael za prítomnosti cirkvi na zemi bolo v priamom rozpore s novozákonným učením o tajomstvách (podľa Starého zákona „*tajomstvo*“ = „*to, čo ešte nebolo odkryté*“) ohľadom jednoty spasených Židov a pohanov v Kristovi.

Apoštol Pavol ďalej apeluje na porozumenie veriacich o vychvátení cirkvi pred Veľkým súžením nasledujúcimi slovami: „*A vás žiadame bratia, pre príchod nášho Pána Ježiša Krista a pre naše zhromaždenie k nemu.*“ Keby veriaci v Tesalonikách boli upevnení v pravde o nevyhnutnosti vychvátenia cirkvi pred Veľkým súžením, boli by ľahko odrazili tento útok na svoju vieru.

„Deň Kristov“ iste nenastane, kým sa nenaplní sedem kľúčových prorockých udalostí. Apoštol Pavol ich menuje:

Najprv musí prísť odpadnutie a potom zjavenie človeka hriechu, ktorý sa bude vydávať za Boha. Deň Kristov sa začne až potom, ako sa človek hriechu otvorene vyhlási za Boha. Tento človek hriechu, vydávajúc sa za Boha, je veľmi ľahko identifikovateľný ako prvá šelma zo Zj 13. Ako sme už zdôraznili predtým, to sa stane až v druhej polovici sedemročného Veľkého súženia a podľa *2Tes 2,3* deň Mesiáša nenastane, kým sa tento človek otvorene nevyhlási za Boha. Táto úvaha nás vedie k tomu, že „deň Kristov“

je niečo úplne iné ako „deň Pánov“, pretože deň Pánov príde skôr ako sa verejne zjaví človek hriechu a nasleduje hneď po vychvátaní cirkvi (1Tes 5,2). Človek hriechu je tiež označený aj ako „syn zatratenia“. Rovnaký titul dostal aj Judáš Iškariotský v J 17,12, čo nám pripomína zradu a sklamanie dôvery. Z Dan 9,27 vieme, že „vojvoda, ktorý príde“ (iné pomenovanie pre prvú šelmu zo Zj 13 a pre človeka hriechu) poskytuje národu Izrael bezpečnostné záruky na konanie chrámovej svätoslužby, čo je vyjdené slovami „uzavrie pevnú zmluvu s mnohými“. Izrael sa ľahkovážne spoľahne na tohto muža, ktorý náhle v strede sedemročného týždňa Veľkého súženia zradne zmluvu poruší, zakáže svätoslužbu Bohu a nariadi vzdávať česť samému sebe. Týmto zradným skutkom si skutočne vyslúži titul „syn zatratenia“.

Predtým, ako sa človek hriechu vyhlási za Boha, predpovedané je obdobie odpadnutia. Celkom zjavne toto odpadnutie prebieha už v prvej polovici Veľkého súženia, pred vyhlásením sa človeka hriechu za Boha. Preto musíme toto odpadnutie správne zaradiť pred obdobie zjavenia sa človeka hriechu v protibožskom charaktere a odlišovať ho od jeho protibožskej činnosti. A to napriek tomu, že odpadnutie priamo pripravilo pôdu na to, aby sa človek hriechu vôbec mohol takto prejavíť v polovici Veľkého súženia.

Odpadnutie obnáša nasledovné črty:

- vyznávanie pôvodnej pravdy,
- odvrátenie sa od tejto pravdy a prijatie mylnej interpretácie,
- odmietnutie vrátiť sa k pôvodnej pravde, napriek upozorneniu na omyl.

Použitie výrazu „odpadnutie“ smutne vypovedá o tom, že tí, ktorí si osvojili omyl, sa ho mohli vyvarovať. Veď predtým aspoň formálne vyznávali pravdu, aj keď ich vyznanie neobstalo v skúške. Nevieme, v čom konkrétne bude tento omyl spočívať, ale verš 3 naznačuje, že pôjde o lož, ktorá je spojená s „tajomstvom bezzákonnosti“.

„A teraz viete, čo zdržuje, aby bol zjavený vo svojom čase.“ (2Tes 2,6)

Človek hriechu sa nemôže zjaviť kvôli tomu, čo „zdržuje“. Zjaví sa až vtedy, keď to, čo zdržuje, bude odstránené, ale aj to nie hneď, ale „vo svojom čase“. Tento detail je veľmi dôležitý. Odstránenie Božej zdržujúcej moci nijako neurýchlí zjavenie sa človeka hriechu vo svojom rúhavom vydaní sa za Boha. Vo svojom rúhavom pôsobení sa objaví „vo svoj čas“, čiže neskôr. Ako si teda máme vysvetliť slovné spojenie „čo zdržuje?“ Pozrime sa na oporné body. Božia zdržujúca moc súvisela s niečím, čo bolo vtedy veriacim dobre známe: „teraz viete, čo zdržuje...“ Nesúviselo to s niečím, čo sa malo zjaviť v budúcnosti. Navyše išlo o niečo, čo malo byť odstránené „zo stredy.“ Existuje len jediné vysvetlenie, ktoré zodpovedá tomuto popisu: cirkev, ako ju poznáme a v nej prebývajúceho Svätého Ducha, ktorý bude pri vytrhnutí „odstránený“. Zároveň nám tento verš hovorí, že vytrhnutie neurýchlí zjavenie sa človeka hriechu ako Boha – to sa stane neskôr „vo svojom čase“, čiže po tri a pol rokoch predpovedaných Danielom a po štyridsiatich dvoch mesiacoch zo Zjavenia 13.

„Lebo tajomstvo bezzákonnosti už pôsobí, len až by ten, kto teraz zdržuje, bol odstránený zo stredy. A potom bude zjavený ten bezzákonný bezbožník, ktorého Pán Ježiš zabije duchom svojich úst a skazí zjavením svojho príchodu.“ (2Tes 2,7-8) Písmo nateraz opúšťa „človeka hriechu“ a venuje sa „tajomstvu bezzákonnosti.“

Už sme si vysvetlili, že každý pravý biblický prorok oprel svoje svedectvo o Boží zákon. Navyše všetko, čo sa vzťahuje na Mesiáša, Mojžišom predpovedaného Proroka, je v úplnom súlade s Božím zákonom. Bezzákonnosť vráza klin medzi Boží zákon a dôveryhodnosť Mesiáša. Jedným z dôvodov vydania zákona bolo zachovať identitu zaslúbeného semena: „**Tak čo tedy zákon? Bol pridaný pre prestúpenia, dokiaľ by neprišlo semä, ktorému bolo dané zaslúbenie...**“ (Gal 3,19) Mnohí Židia v súčasnosti očakávajú príchod Mesiáša a vyhlasujú, že ho prijímú, ak vráti ich zemi pokoj, znovu zhromaždí národ a vybuduje chrám. Tvrdia, že nie je potrebný Mesiášov rodokmeň, pretože všetky záznamy boli zničené spolu s chrámom v roku 70 po Kr. Je neuveriteľné, že národ, ktorému bol daný zákon a ktorý ho zachovával celé stáročia, sa v posledných dňoch odvracia od jeho hlavného určenia a hľadá Mesiáša bez doloženého rodokmeňa! Tým sa naplňajú Pánove slová: „**...keby prišiel iný vo svojom vlastnom mene, toho prijmete.**“ (J 5,43) Na druhej strane Pán Ježiš môže svoj pozemský rodokmeň doložiť až k Adamovi. To je jedným z najdôležitejších dôkazov pravosti Mesiáša. Avšak tajomstvo bezzákonnosti už pôsobí a zvlášť je to zjavné v súčasnom judaizme, ktorý otvoril náruč akémukoľvek Mesiášovi, ktorý by naplnil ich politické a náboženské požiadavky bez ohľadu na jeho morálny profil alebo genealogickú dôveryhodnosť. Na pozadí tejto bezzákonnosti Pavol hovorí, že ten, kto zdržuje, bude zdržovať, kým nebude odstránený a potom sa zjaví ten bezzákonný bezbožník.

Napriek tomu, že tajomstvo bezzákonnosti už pôsobí, jeho efekt je ešte stále zmierňovaný „*tým, kto teraz zdržuje*“. To sa vzťahuje na zdržujúcu Božiu moc vo Svätom Duchu, ktorý dnes prebýva v cirkvi. Akonáhle „*bude odstránený zo stredy*“, potom sa zjaví bezzákonný bezbožník. Je veľmi dôležité uvedomiť si tu časovú postupnosť. Bezzákonný bezbožník sa nezjaví „*vo svoj čas*“ ako človek hriechu. Práve naopak, zjaví sa **hneď po** odstránení „*toho, kto zdržuje*“. Slovičko „*potom*“ v citovanom verši „*a potom bude zjavený ten bezzákonný bezbožník*“ nám svedčí o tom, že sa táto udalosť stane hneď po vychvátaní cirkvi. Vychvátenie cirkvi umožní bezzákonnému človeku, čiže židovskému vodcovi, ktorý úplne ignoruje Boží zákon, vystúpiť na scénu. V tejto súvislosti stojí v protiklade s Pánom Ježišom, ktorý ako pravý Prorok konal v súlade s Božím zákonom. Práve preto je správne stotožniť tohto bezzákonného bezbožníka s falošným prorokom zo Zj 16 a 19, ako aj s druhou „*inou*“ šelmou zo Zj 13, ktorá sa správa ako falošný Eliáš, keď koná jemu podobné zázraky – napr. zvoláva oheň z neba. Tieto úvahy vedú k jasnému záveru, že kým človek hriechu v tomto odseku Písma je bytosť protibožského charakteru, ktorá v polovici Veľkého súženia začne v tomto duchu naplno konať, bezzákonný bezbožník v tom istom odseku reprezentuje postavu Antikrista, ktorý sa prejavuje v tomto charaktere oveľa skôr ako človek hriechu, čiže ihneď po vychvátaní cirkvi v prvej polovici Veľkého súženia (3 a pol roka).

Tento muž bude majstrovský podvodník. Bude propagovať lož a podopierať ju falošnými zázrakmi. Čo je to tá „*lož*“? Tak ako Pán Ježiš hovoril pravdu a bol sám Pravdou, tak sa tento muž bude vydávať za dôveryhodného Mesiáša. Milióny ľudí uveria tomuto podvodníkovi, ktorý ako keby ani nevedel, že uverili ľži a dôverovali falošnému prorokovi. Znova si všimnime, kedy tento falošný prorok vystúpi. Bude to hneď po vychvátaní cirkvi a ešte pred zjavením sa človeka hriechu.

Mohli by sme predpokladať, že väčšina ľudí na tejto zemi preukukne jeho lživé zázraky a odmietne ho uznať. Žiaľ, nestane sa tak. Mnohí bez zapochýbovania uveria ľži, „aby boli odsúdení všetci.“

V jednej zo súčasných publikácií o prorockých sa píše, že lož sa spája s **druhou polovicou** Veľkého súženia a že tí, ktorí jej uveria, neuverili evanjeliu, ktoré sa bude kázať v **prvej polovici** Veľkého súženia. Inými slovami, tí, ktorí neboli spasení, a teda neboli pripojení k svätým pri vychvátení, budú mať možnosť uveriť evanjeliu v prvej polovici súženia. Táto myšlienka odporuje svedectvu Písma, pretože lož sa spája s bezzákonným bezbožníkom a je v plnom prúde už v prvej polovici Veľkého súženia.

Ktorí to teda uveria lži?

„...a so všelijakým zvodom nepravosti medzi tými, ktorí hynú, preto že lásky pravdy neprijali, aby boli spasení, a preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili lži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale si zaľúbili nepravosť.“ (2Tes 2,10-12)

Tí, ktorí uveria lži sú tí, ktorí hynú, pretože

- neprijali lásky pravdy
- neverili pravde, ale si zaľúbili nepravosť.

Slovné spojenie „tí, ktorí hynú“ je v priebehovom tvare, čiže sa vzťahuje na tých, ktorí hynú kontinuálne, priebežne. Môžeme sa opýtať, či títo ľudia sú nezvratne zatratení, alebo sa len momentálne nachádzajú v stave „hynutia“, čiže majú možnosť uveriť pravde a byť zachránení. Ak by títo jednotlivci ešte mali možnosť zvrátiť svoj hynúci stav, čiže ak by mali ešte možnosť byť spasení, potom by tento verš znel nasledovne: „medzi tými, ktorí hynú, pretože neprijímajú (prítomný čas) lásky pravdy...“ To však nie je pravda a pozorný čitateľ si všimne, že tento „hynúci stav“ sa odvíja od niečoho, čo sa už raz stalo v minulosti, teda „pretože lásky pravdy **neprijali**.“ To nás vedie k smutnému záveru, že títo ľudia sú nezvratne zatratení. V 1Kor 1,18 sa dočítame, že „**slovo kríža je tým, ktorí hynú bláznovstvom**...“ Sloveso „hynúť“ v tomto prípade úplne zjavne znamená „zvrátny proces hynutia“. Títo ľudia môžu byť stále ešte spasení skrze slovo kríža. Naproti tomu „hynúci“ z 2Tes 2,10 hynú nezvratne. Boli už predtým vystavení pravde, zaľúbili si nepravosť a raz a navždy pravdu „neprijali“. Hneď po vychvátení cirkvi sa lož utrhuje z reťaze a keď sa rozšíri do sveta, títo ľudia ju zhltnú bez pochybovania a prijmú falošného Mesiáša (bezzákonného bezbožníka alebo falošného proroka). Z týchto úvah vyplýva smutný fakt, že po vychvátení už nebude žiadna druhá šanca pre tých, ktorí pravde evanjelia neuverili v čase cirkvi.

Záver našich úvah

„Ale my sme podľžni d'akovať vždycky Bohu za vas, bratia, milovaní Pánom, že si vás Boh vyvolil od počiatku cieľom spasenia v posvätení ducha a vo viere pravdy, k čomu vás povolal naším evanjeliom nadobudnúť slávy nášho Pána Ježiša Krista.“ (2Tes 2,13-14)

Uniknúť týmto strašným udalostiam sa dá iba skrze „vieru pravdy“. Kde sa dá nájsť pravda? Je skrytá v tom, čo Pavol nazýva „naše evanjelium“. Je to poslanstvo o spasení, ktoré sa dá získať skrze vieru vo vzkrieseného Božieho Syna. Je to úžasné poslanstvo, pretože zaručuje večnú bezpečnosť – „posvätenie ducha“ a sľubuje skvelú budúcnosť – „nadobudnutie slávy nášho Pána Ježiša Krista“. Toto slovné spojenie v sebe zahŕňa celé novozákonné zjavenie nášho nebeského smerovania, niečo, čo nenájde v Starom zákone. Vtedy proroci tiež hlásali spasenie skrze vieru a hovorili väčšinou o budúcom

pozemskom kraľovaní nášho Pána Ježiša, ale nemali žiadne priame zjavenie ohľadom nášho nebeského cieľa (1Pt 1,4 a Kol 1,5), ako sa o ňom káže v posolstve evanjelia v tomto čase cirkvi (nazvanom aj „Pavlovým evanjeliom“ alebo ako v tomto odseku Písma, „naším evanjeliom“). Keď sa bude evanjelium kázať počas Veľkého súženia, jeho cieľom bude znova pozemské Kráľovstvo a tí, ktorí mu uveria, vstúpia do Tisícročného kráľovstva nášho Pána Ježiša Krista (Mt 25,34).

Po vychvátení už evanjelium nebude viac obsahovať nebeskú perspektívu. To znamená, že tí, ktorí počuli evanjelium dnešných dní, hlásajúce náš nebeský cieľ, nebudú mu môcť uveriť spätne, keď bude cirkev vychvátená. Ponuka nebeského cieľa zmizne spolu s odchodom cirkvi. Niektorí môžu namietat', že Boh by mohol dať tým, ktorí odmietli ponuku nebeského cieľa pred vychvátením, možnosť uveriť pozemskému cieľu po vychvátení ako znak milosti, podobne ako tí, ktorí počuli zvesť o pozemskom kráľovstve za Jána Krstiteľa pred Letnicami, mali možnosť prijať nebeskú perspektívu, hlásanú po zostúpení Svätého Ducha na Letnice (1Pt 1,12). To sa však nemôže stať, pretože Boh neznižuje svoju ponuku. Tí, ktorí odmietli pozemské kráľovstvo za Jána Krstiteľa, mohli prijať ponuku niečoho „lepšieho, čiže nebeského“ (Žid 11,16) po Letniciach. Avšak keď už Boh dnes ponúka niečo lepšie (nebeské) v dnešnom evanjeliu, nebude tým istým ľuďom núkať niečo menej dobré (zemské). Práve naopak: pre tých, ktorí odmietnu úžasnú ponuku spasenia a prijatia slávy nášho Pána Ježiša Krista v evanjeliu dnešnej doby, neexistuje v budúcnosti iná alternatíva, len uveriť ľži.

Tých, ktorí dnes uveria evanjeliu a prijmú Pána Ježiša Krista ako Spasiteľa, čaká nádherná perspektíva! Získame rovnakú slávu ako má sám náš Pán Ježiš. Tá sa naplno zjaví, keď cirkev zostúpi z nebies od Boha „majúca slávu Božiu“ (Zj 21,11)

Ak niekto z čitateľov týchto riadkov úprimne zatúžil po pokoji s Bohom, po ubezpečení, že nebesia sú jeho domovom a po vyslobodení z budúcich závažných udalostí, neváhajte! Musíte prijať Boží výrok, že ste pred Ním vinní a že váš hriech vás navždy odlúči od nebeského domova, jedine že by sa našiel spôsob, ako sa s ním vysporiadať. Ten spôsob existuje! Toto je podstatou zvesti evanjelia. Ohlasuje spôsob, akým sa dá nadobudnúť ospravedlnenie, čiže Božie spravodlivé prehlásenie, že ste pred Ním **podľa zákona dokonale spravodliví**, t.j. spasení a je vám odpustené. Ako je to možné – pýtate sa? Odpoveď je zhrnutá v *Rim 4,23-5,1* kde sa dozvedáme, že ospravedlnenie a spasenie, po ktorom túžite sa dá okamžite získať „**veriacim na tobo, vzkriesil Ježiša, nášho Pána z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie**“.

Ponáhľajte sa jednoduchou vierou prijať **Božie prehlásenie**, že obeť Pána Ježiša je **úplne postačujúca** naplniť vašu potrebu, keď Ho Boh vzkriesil z mŕtvych.

Ak tak urobíte, potom „ospravedlnení súc tečy z viery, budete mať pokoj s Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista.“

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Adolf Saphir

Úvahy o epištole k Židom,

(z angl. preložil A. Chráska) Brno 1908

SLÁVA BOŽIEHO SYNA

Pred všetkými dejinami

On je **odblesk Otcovej slávy a obraz jeho osoby**. Kristus je odbleskom Božej slávy, svetlo z Boha; bez Neho je všade tma. Pomyslite na koniec dejín a stratíte sa v úžase; premýšľajte o počiatku sveta a zmiznete v nevedomosti; vmyslite sa pred všetky počiatky a nadobro sa stratíte, pretože naše obmedzené zmysly nie sú schopné premýšľať o takých nezmerných výšinách a hĺbinách, pokiaľ nám nebeské, Božské svetlo nepríspeje na pomoc. A kto je to svetlo? Kristus. Večný, nekonečný Boh zjavuje samého seba v Kristovi. Syn je svetlo, ktoré zjavuje Boha, sťa odblesk Jeho slávy a obraz Jeho osoby. Slávou Božou sa rozumie Jeho vlastné neprístupné, nekonečné svetlo. Nesmieme si to teda predstavovať tak, akoby bol Ježiš Kristus svetlo, osvecujúce niečo, čo nie je svetlo; lebo Boh je svetlo. Otec je svetlo, ale nie bez prostredníctva svetla, ktorým je Kristus; Bez Krista je On (dovoľme si neprístojné slovo, ktoré sa nám ale ihneď objasní) „*temnosť*“ následkom prílišnej jasnosti. Boh je slnko tak príliš slávne, tak príliš jasné, tak príliš neznesiteľné vo svojej majestátosti, že je nutné, aby svoj lesk vydávalo v inom slnku, ktoré však nie je iné, ale jedno s Ním. Toto druhé slnko, Krista, dal Boh vo svojej prepodivnej múdrosti a moci všetkým svetom, tak aby v tomto slnku poznávali (badali) jasnosť, lesk a plnosť Jeho slávy. Sláva Izraelského Boha sa ukazovala medzi cherubínmi nad truhlou zmluvy. Preto sa truhla sama nazý-

vala sláva, keďže, keď bola truhla vzatá, ľud Boží zvolal: „*Ichabod*“ t.j.: Prestáhovacia sa sláva! (1Sa 4,21,22). To boli obrazy budúcich vecí. Ale keď sa Ježiš narodil z Márie Panny, videli sme slávu jednorodného, slávu Božiu v tvári Syna Ježiša Krista.

(Porovnaj: Ez 1,26 a 28; 10,4; 43,2; 2M 24,16 kde sa sláva Hospodinova javí ako osoba. Tak i mesiášske proroctvo často hovorí, ako u Iz 40,5 o zjavení sa slávy Hospodinovej. V 2M 24,16 sa hovorí, že sláva Hospodinova prebývala na hore Sinaj a hneď na to: zavolať na Mojžiša. Taktiež si všimni, že v 2M 33,19 sa na prosbu Mojžišovu: Ukáž mi svoju slávu, odpovedá: Ja spôsobil, aby išlo pred tvou tvárou všetko moje dobré. To krásne súhlasí s biblickým učením, že v Synovi, Spasiteľovi, sa spoznáva Božia sláva ako plné vyjavenie milosti; ako hovorí Ján: A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami, a hľadeli sme na jeho slávu, na slávu ako jednorodného od Otca, a bol plný milosti a pravdy.)

A tento odblesk slávy je dokonale podobný, podstatný, pravý, živý obraz Jeho osoby, takže kto vidí Syna, vidí Otca. V Ježišovi vidíme nekonečnú moc, múdrosť, dobrotu, svätosť, zľutovanie, pravdu. Všetko, čo je v Otcovi, je i v Synovi. Božská podstata sa nám ukazuje v Synovi, ktorý je obraz neviditeľného Boha. Ten večný život, ktorý bol u Otca, sa zjavil nám ako Syn a v Synovi. Ten, ktorý nám vysvetlil, kto je Boh, ktorého nikto nikdy nevidel, to večné Slovo, je Boh. On je pravda i podstata; a preto učeník a miláčik Pána o Ňom svedčí: „**On je ten pravý Boh a život večný.**“

V priebehu dejín

A ako je Pán Ježiš dedič, počiatok i koniec všetkých vecí a večné Slovo pred všetkými vecami, tak takisto v priebehu

dejín nesie alebo drží všetko slovom svojej moci. A koná tak kvôli sebe a zmierneniu. Keby to nebolo kvôli Ježišovi a kvôli zmierneniu, keby to nebolo pre Baránka predzvedeného pred založením sveta, dejiny tohto sveta by sa boli skončili hneď po páde človeka.

Príčina, prečo Boh v trpezlivosti a dlhom čakaní udržuje veky, odkladá súd a necháva milostivo pôsobiť svojho Ducha k zadržaniu úpadku a rozkladu sveta je, že Pán Ježiš je Obnoviteľ. Otcovi sa zaľúbilo, „**aby skrze Neho zmieril (so sebou) všetko, učiniac pokoj skrze krv Jeho kríža.**“ (Kol 1,20) A nielen kvôli Kristovi sú všetky veci zdržiavané, ale taktiež skrze Neho a v Ňom. On, prostredníctvom ktorého je všetko učinené, je tiež životom všetkého. „**Môj Otec pracuje, i ja pracujem.**“ (J 5,17) On je vo všetkých veciach prebývajúca činnosť, pravda a krása. On je, aby som tak povedal, duch, súmernosť, logika a podstata všetkého, čo stojí. Skrze Neho kralujú králi a kniežatá ustanovujú spravodlivé veci. (Pr 8,15) V Ňom má koreň každá pravda. Skrze Neho trvá všetko, čokoľvek je stále, lebo On je Slovo Božie, vyjadrením večných myšlienok a právd Najvyššieho.

Napriek tomu, že dejiny Izraela sú v mnohom ohľade zvláštne, patrí sa predsa na ne pozeráť ako na vzor dejín celého ľudstva. Keby sme mali pod vedením Ducha spísané dejiny národov, videli by sme, že Kristus je vo všetkých dejinách stredom a pohybujúcou ako i zdržujúcou mocou. Mojžiš videl od počiatku, že pohanovia nebudú mať také poznanie sveta a budú pripisovať sebe to, čo je zrejme a jedine dielo Hospodinovo (5M 32,27-38). Tak tomu skutočne bolo medzi inými i s Assúrom, ktorý mal uznať ruku Hospodinovu vo svojom víťazstve nad susednými národmi a ich bohmi, ako i nad Izraelom a Júdom, ale namiesto toho pripisoval slávu sebe a chválil sa vo svojej pýche (Iz 10,6-15). Príklady Nabuchodonozora, Dária a Cýra ukazujú, ako mohli

pohania stopovať vedenie a riadenie Hospodinove vo svojich dejinách. Nám je ľahké vidieť, ako tie veľké víťazstvá Grékov, ktorými premohli Východnú ríšu, pred ktorou sa celý svet triasol; ako založenie Rímskej ríše a s tým súvisiace prepojenie a stýkanie sa mnohých národov, ako vôbec všetky veľké hnutia v minulosti boli prospešné rozširovaniu evanjelia Kristovho a zhromažďovaniu Jeho cirkvi. Všetkým národom musí byť kázané evanjelium (Mt 24,14); a preto dvere, ktoré sa zdali po mnohé storočia beznádejne zatvorené, bývajú otvorené udalosťami, ktoré sú nepopierateľne celkom svetského pôvodu a ducha, ktoré ale používa ako nástroje a prostriedky ruka Toho, ktorý keď otvára, nikto nezaviera. (Spomeňte si na príklad, ako boli otvorené kresťanským misionárom v minulom storočí Japonsko, Čína a iné krajiny).

Pán Ježiš je Ten, kto pohybuje všetkými vecami, zdržuje a ruší, riadi a žehná. Svojou múdrosťou a mocou udržuje vývin a postup všetkých vecí tak, aby bol uskutočnený Boží úmysel a aby napokon prišlo Jeho kráľovstvo.

Kristus je Pán všetkého. Celý vesmír sa sústreďuje v Ňom. Hviezda sa ukázala pri narodení Mesiáša. Slnko stratilo svoju jasnosť, keď Ježiš Kristus zomieral na kríži. A opäť budú divy a znamenia na nebi, až sa ukáže Syn človeka v moci a sláve. I Písmo i veda nás učí čakať novú zem. Pán Ježiš je to, čo učiní všetko nové. Všetok vývin je podporovaný slovom jeho moci. Ó ja viem, že obyčajná predstava, akú má tento svet o Ježišovi, je že je pánom akejsi duchovnej ríše, pánom myšlienok a pocitov, biskupom a hlavou kazateľov a „*duchovných*“, za účelom poučovania duší! Svet nevie, že je to On, kto hýbe všetkými vecami, že politika a štátnictvo, všetky dejiny, fyzika, každá práca a vedenie, všetko čokoľvek má podstatu, pravdu a krásu, áno všetky veci mimo tej rakoviny hriechu, ktorý sa ich pridrží, majú svoje bytie a trvanie skrze Ježiša, Syna Božieho.

Príčina zostúpenia slávneho Syna na svet

Potom, čo nám apoštol predniesol túto myšlienku o prepodivnej sláve Pána Ježiša, Syna, ktorého Boh ustanovil dedičom všetkého, skrze ktorého i veky učinil, ktorý je odbleskom Jeho slávy a presný obraz Jeho podstaty, pokračuje tým, že nám predvádza niečo ešte podivuhodnejšie. **Prečo táto slávna bytosť**, v ktorej je všetko obsiahnuté, ktorý je predovšetkým Otcova radosť a Otcova sláva, prečo toto nekonečné svetlo, táto nekonečná moc, táto nekonečná dôstojnosť **prišla na zem**? Za akým účelom? Aby tu žiarila? Aby ukazovala nádheru svojej slávy? Aby učila nebeské múdrosti? Aby vládla spravodlivou a svätou svojou mocou? V žiadnom prípade! Ježiš prišiel **pre očistenie našich hriechov**. Aká výška slávy! Aká hĺbka poníženia! Nekonečná je Jeho vyvýšenosť, nekonečné Jeho zníženie, nekonečná i hĺbka Jeho lásky. Aký to slávny Pán! A aká hrozná obeť nevy povedateľnej lásky, to „*očistenie našich hriechov skrze samého seba*.“ Hriech ho pohol, aby zostúpil z Neba. Naše porušenie Ho pritiahlo k nám z trónu Jeho slávy.

Hriech a jeho dôsledky

Na hriech môžeme hľadiť ako na prestúpenie Božieho svätého zákona, dobrého a spravodlivého, ktoré si zasluhuje trest a privádza pod Božie zlorečenie. Na hriech môžeme tiež pozerat' ako na chorobu na smrť, ktorá potrebuje uzdravenie. Hriech je tiež poškrvnenie a skazenie a tento názor zdá sa byť najhlbší a najbolestnejší. Keď vidíme hriech a jeho dôsledky, vtedy vidíme najzreteľnejšie bezvýchodiskovosť, áno úplnú nemožnosť, čo sa týka človeka alebo i anjela, byť vyslobodený z hriechu a privedený k zdroju života, lásky a blahoslavenstva.

Hriech je veľké a ťažké bremeno. Je to odchod z otcovského domu do ďalekej krajiny. Je to nevďačnosť, odboj a nenávisť proti Bohu. Sila môže zdvihnúť a od-

strániť bremeno. Lútostivosť môže hľadať svojhlavú a stratenú ovcu a ísť za ňou cez hory, bahná a pustatiny, až kým by ju našla. Milosť môže prehlásiť nepriateľovi posolstvo pokoja dobrej vôle. Ale hriech je skaza a škvrna, ktorá sa Bohu nanajvyš protiví a jeho celú bytosť naplňuje najväčším odporom. Predstavme si svoje hriechy ako škvrny, predstavme si ich množstvo a ohavnosť! Kto odstráni túto strašnú a nanajvyš ošklivú neresť, ktorá nás od Boha, od jeho svätej a spravodlivej lásky beznádejne a nekonečne odlučuje? Kto sa dotkne tohto malomocenstva, kto ho odstráni a očistí hriešnikov, tak aby sa ukázali čistí a bez poškrvny pred tvárou Božou?

Očistenie od hriechu

Syn Boží prišiel, aby vykonal očistenie našich hriechov, a to je div nad všetky divy! Skrze samého seba. Nie ako najvyšší kňaz v Izraeli, nejakou obeťou, nie krvou alebo životom iného, avšak skrze seba samého. On sám sa dotkol hriechu. On bol jediný, ktorý mohol rozumieť pravej povahe, hĺbke a vine hriechu. Boh z Boha, Syn Otcov, On dokonale cítil s Otcom v Jeho ošklivosti a nenávisti voči hriechu; ale stánu sa naším priateľom, nemohol zničiť pomyslenie, že by sme mali byť stratení. A tak túto ošklivosť našich nepravostí, rovnako odpornú Jemu ako i Otcovi, vzal na seba; tak, ako videl Jozuu, najvyššieho kňaza, oblečeného v pľuhavom rúchu prorok Zachariáš. Tak aj Ježiš, dokonalý vo svojej láske k svätému a spravodlivému Otcovi, dokonalý vo svojej láske k hriešnemu ľudu, prišiel spasiť s nekonečnou nenávisťou hriechu a s nekonečnou láskou k hriešnikom. Vstúpil sám, bez pomoci, do onej strašnej púšte, kde ako náš zástupca cítil, že Otcova tvár je odvrátená od Neho. Ako prejav svojich smrteľných zápasov, v ktorých viera a láska znášala všetko a zvíťazila, predniesol volanie: „**Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?**“ Tak Ježiš Syn Boží skrze samého seba vykonal očistenie našich hriechov.

Účinnok očistenia

Spôsob a moc tohto očistenia je predmetom celej tejto epištoly. Ale v tomto krátkom slove: učinil očistenie našich hriechov skrze samého seba, je zahrnuté všetko. Skrze seba samého: Syn Boží, večné Slovo, stal sa človekom, ten, ktorý sám je i kňaz, i obeť i oltár a všetko, čo je potrebné k dokonalému a skutočnému zadostučineniu a zmiereniu. Tu sa naplnilo všetko, čoho obrazom bol deň zmiernenia v Starom Zákone, kedy sa vykonalo zmierenie za Izraela, aby bol očistený od všetkých svojich hriechov pred Hospodinom (3M 16,30). Tak nám náš veľký Najvyšší kňaz hovorí: „**Čistí ste toho dňa pred Bohom od všetkých svojich hriechov**“. On je naplnením a skutočnosťou, pretože je Syn Boží. „**Krv Ježiša Krista, Syna Jeho, očisťuje nás od každého hriechu.**“ (1J 1,7). Cirkev je kúpená krvou Toho, ktorý je Boh. (Sk 20,28 svojou vlastnou krvou). Uvažuj o dokonalosti obeti vteleného Syna! (Porovnaj s výrazom skrze samého seba J 10,18; Ef 5,25; Tt 2,14; 1Pt 2,24).

Hriech je odstránený. Ó aká je to podivuhodná vec! Keď raz vo viere uzriete, že Ježiš Syn Boží zomrel na kríži a očistil vaše hriechy, a že pre Jeho poslušnosť až do smrti Boh Jeho vyvýšil po svojej pravici, že vykonajúc skrze seba samého toto očistenie vošiel do nebeskej slávy, tu už nemáte žiadneho svedomia z hriechu (t.j. svedomie, súc očistené, vám už žiadne hriechy nevyčíta). Bez potreby deň po dni znova prijímať odpustenie svojich hriechov. Veď ste boli umytí, boli ste očistení, prijali ste plné rozhrešenie a odpustenie. Áno, ešte viac. V nebeskej svätyni, kde je Ježiš, hriech nemôže viacej povstať; a ako ste boli ukrižovaní a pochovaní s Ním, tak ste s Ním taktiež vzkriesení a spolu s Ním posadení v ponebeských oblastiach (Ef 2,6). Vám je potrebné vyznávať každý deň, a to s veľkou pokorou, skrúšenosťou a zármutkom, svoje prestúpenia a poklesky, tak aby boli umyté vaše nohy. Ten, kto je umy-

tý, nepotrebuje iného, len aby si umyl nohy, lebo je celý čistý; aj vy ste čistí. Svedomie z hriechu už ďalej nemáte. Lebo čím jasnejším a drahším sa nám stáva Kristus, tým viac vidíme svoju hriešnosť a nehodnosť, a potom s rozmnoženým zármutkom vyznávame svoju neveru a nevďačnosť, predsa už svedomie z hriechu ďalej nemáme, lebo svedomie je oprostené od bremena a očistené od poškrvny hriechu. Vo svetle Božej lásky tým lepšie vidiac a vyznávajúc svoj hriech, ukazujeme sa pred Bohom ako tí, ktorým je odpustené, ktorí sú prijatí, už dokonale čistí Kristovou krvou, takže smú vchádzať do svätyně svätých ako kňazi a ctitelia Boží.

Najvyšší kňaz, prostredník

Kristus, Syn Boží, Baránok, ktorý bol zabitý, je náš Najvyšší kňaz, naša spravodlivosť. Aký iný, od ľudí vymyslený a ustanovený kňaz, by sa chcel votrieť medzi nás a Jeho? O akej inej obeti by chcel niekto hovoriť? Ktorá z našich zásluh, obetí a modlitieb by tu mohla byť pripomenutá? Ježiš Boží Syn a Syn človeka, nás skrze samého seba očistil od našich hriechov.

Srdcia pritiahnuté k Nemu

Takto hovoril apoštol o veľkosti Kristovej. Prečo zjavuje Ježiš svoju velebnosť a slávu? Nie preto, aby sme sa triasli, taktiež nie iba preto, aby sme ho ctili a velebili, avšak aby boli naše srdcia pritiahnuté v láske k Nemu. To vidíme tiež zo slov Ježiša samotného u Matúša 11. Tam najprv ukazuje, že nikto nepozná Otca, jedine Syn a nikto nepozná Syna, jedine Otec, a že všetky veci sú dané do Jeho rúk. Prečo vlastne tak vyvyšuje seba a zjavuje svoju dôstojnosť a svoju Božskú moc nad všetkým stvorením? Iba preto, aby nás mohol objasniť v svojom náručí, iba preto aby mohol hneď dodať: „**Podťe ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažaní, a ja vám dám odpočinutie.**“ (Mt 11,28) Čím dôstojnejšieho a slávnejšieho vidíme

Ježiša, tým sladší bude náš pokoj, detinskejšie naša dôvera! Tento veľký, tento nekonečný, tento slávny Ježiš bol pritiahnutý práve vašim hriechom, práve vašou vinou, práve vašou opustenosťou. Práve preto, aby vás očistil, prišiel z neba. Vezme teda, že sme došli milosrdenstva, že sme prijali odpustenie hriechov skrze vykúpenie krvou Kristovou. Vezme to, tak aby sme už viac neboli služobníkmi hrie-

chu a nechodili už ďalej v temnosti, avšak ako vyslobodení z každého strachu a privedení v Kristu Ježišovi k Bohu, chodili v láske, akou nás i Spasiteľ miloval. Preukazujme v každodennom obcovaní to, že dôjdúc milosrdenstva sme i sami milosrdní, znášanliví, odpúšťajúci a uvádzajúci Krista v každú oblasť nášho života vierou pôsobiacou cez svätú, odpúšťajúcu a obnovujúcu Božiu lásku. Ameň.

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Ze slov pravdy a lásky
ročník XXIV., september 1940, číslo 9.-10.

MODLI SA V SKRYTOSTI

„Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky a zvrúc svoje dvere modli sa svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne.“ (Mt 6,6)

Pán Ježiš sa modlil často so svojimi učeníkmi, medzi ľuďmi a pri rôznych príležitostiach, keď potreboval pozdvihnúť svoje srdce k Bohu. **Ale najčastejšie sa modlieval sám.**

Aj pred utrpením sa modlil sám v Getsemanskej záhrade. Zobral so sebou síce aj učeníkov, no vzdialil sa od nich a pokľakol na kolená a modlil sa. Než sa vzdiali, povedal im: **„Modlite sa, aby ste nevošli do pokušenia!“** Ale učeníci zaspali. Keď sa k nim vrátil, opäť ich nabádal k modlitbe: **„Čo spíte? Vstaňte a modlite sa, aby ste nevošli do pokušenia!“** Ešte dvakrát odišiel Pán od svojich učeníkov, aby sa modlil a keď sa k nim vrátil, vždy spali. Pán Sa pripravil na hodinu pokušenia, ale učeníci nie.

Kňazi, veliteľia chrámu a starší s Judášom a zástupom ozbrojeným mečmi a kyjakmi vyšli na Pána Ježiša. Bola to **„ich hodina a moc temnosti“** (Lk 22,53). V tejto hodine im bola prepožičaná zvlášť-

na moc temnosti. Tiež boli vyzbrojení zvláštnou smelosťou, ktorú predtým nemali. To vieme zo slov Pána Ježiša: **„Keď som deň po dni býval s vami v chráme, nevztiahli ste na mňa rúk; ale toto je tá vaša hodina a moc temnosti.“** (Lk 22,53). Pred touto hodinou a jej nástrojmi varoval Pán svojich učeníkov: **„Modlite sa, aby ste nevošli do pokušenia.“** Sám s ňou zápasil a horlivo sa modlil, kým sa nevydal do rúk ľudí, nástrojov temnosti.

Pred touto hodinou a jej nástrojmi varuje Pán i nás. Pretože ani my nie sme ušetrení rôznych pokúšaní. Moc temnosti pôsobí stále. Ak náš Pán nebol ušetrený skúšok, ani Jeho Cirkev nie je. A keď ON sa tak modlil, o čo viac sa musíme my! Veď všetko navôkol nabáda Jeho Cirkev k modlitbám. Aj teba a mňa.

„Vojdi do svojej komôrky a zvrúc svoje dvere modli sa svojmu Otcovi.“ Istotne všetci veriaci skláňajú kolená pred Pánom, no možno je málo takých, čo sú v ústraní na „horlivej“ modlitbe, ktorí tak volajú a kričia k Bohu, ako kedysi Jonáš. (Jonáš 2,3) Je asi málo tých, ktorí tak hľadajú, aby našli, tak klopujú, aby im bolo otvorené a aby obdržali; málo takých, ktorí sa **„vždy modlia a neustávajú“** (Lk 18,1) a ktorí sa modlia každou modlitbou a prosbou každého času v Duchu a bdejú s celou vytrvalosťou a prosbou

za všetkých svätých (Ef 6,18) a ako Epafras vždy zápasia na modlitbách (Kol 4,12). A preto, že bude takých modlitebníkov asi vždy málo, Boh nás opäť a opäť volá k modlitbám.

„Zatvor dvere!“ hovorí Pán. Buď so svojím Bohom sám, buď tam, kde ťa nikto nevidí, nepočuje, vo svojej komôrke. Tam Mu predlož svoje záležitosti a otvor svoje srdce. On vie, čo ťa bolí, počuje tvoje vzdychanie, pozná tvoje bolesti, prania, tvoju horlivosť a odovzdanosť.

O Jakobovi čítame, že zápasil s anjelom a premohol ho. Stalo sa to v Peniel. Tým anjelom, bol samotný Boží Syn, požehnaný Pán a Boh od večnosti až na večnosť. Jakob v tom boji zvíťazil – premohol. Čím možno premôcť Boha? Akými zbraňami? **Pokáním a modlitbami.** Čítame, že Jakob „**plakal a pokorne ho prosil.**“ (Hoz 12,4) Jakob si vybojoval požehnanie. Dostal ho s novým menom, ktoré tam obdržal.

Všetci by sme mali mať svoje Peniel, kde by sa k nám Boh mohol skloniť a požehnať nás, kde by sme Ho nepustili, kým nás nepožehná a neučiní nás požehnaním.

Vojdi do svojej komôrky! Máme ju? Všade ju môžeme mať. Všade môžeme zostať s Bohom samotní. Pán Ježiš mal také miesto na hore, kam odišiel, aby sa modlil a bol tam sám. (Mt 14,23) Ezechiáš ho mal na lôžku. Obrátil sa k stene, aby sa modlil Hospodinovi. (Iz 38,2) Daniel kľakal trikrát za deň vo svojej izbe (Dn 6,10). Peter našiel miesto k modlitbe na streche domu (Sk 10,9).

Kam chodíš ty, milý čitateľ, aby si sa modlil? Vezď, že nemôžeš zostať bez modlitieb. A ak áno, si chorý a tvoj duchovný život zhasína.

Božie deti sa musia modliť. Nemôžu žiť bez modlitieb a bez Božieho slova. Nech sú kdekoľvek, na pracovisku obklopení ľuďmi alebo strojmi, nech sú v školách, v dielňach, v obchode, na ulici či vo vlaku, vždy si nájdú chvíľu byť sami

s Bohom. Modlitba je ich najvnutornejšia potreba. Musia volať k Bohu, musia s Ním hovoriť. **Boh nemá nemé deti!**

Je to aj tvoja skúsenosť? Ako často sa modlíš? Dávid povedal: „**Večer i ráno i na poludnie sa budem úpenlivo modliť a pokorne a nástoľčivo volať a vyslyší môj hlas.**“ (Ž 55,18) **Kedy sa modlíš?**

Bez modlitby nie je sila putovať týmto tmavým údolím tieňa smrti. Tu musíme bojovať proti „**duchovným mocnostiam zlosti v povetrí**“ (Ef 6,12), tu sa musíme často vzoprieť diablu. A bez modlitby v tom boji nevíťazíme. Bez skrytého obečenstva s Bohom v hodine pokušenia nevíťazíme nad hriechom, svetom a telom. Hrdinovia viery, o ktorých sa zmieňuje Písmo, či Abrahám, či Dávid, či Ezdráš, Nehemiáš, Daniel, Job, alebo Ján, Peter, Pavol a ďalší a ďalší, ktorých životy nám odporúča Svätý Duch nasledovať, **boli modlitebníkmi.** A akými nástrojmi boli títo ľudia v Božích rukách! A aké veľké veci cez nich Pán vykonal! Vystavuje nám ich za vzor. Nech nás povzbudia k vernej modlitbe v skrytosti!

Za koho sa máme modliť? Sväté Písmo nám hovorí, aby sme sa modlili za „**všetkých ľudí, za kráľov a všetkých vo vysokom postavení, aby sme žili pokojný a tichý život vo všetkej pobožnosti a počestnosti**“ (1Tm 2,2). Ďalej nás Svätý Duch vyzýva k stálej modlitbe za všetkých svätých a za služobníkov Pána Ježiša Krista, aby im bolo dané slovo, keď otvoria ústa kázať evanjelium, aby ho oznámili prosto a smele (Ef 6,19) a „**aby Boh otvoril dvere slova**“ (Kol 4,3) a „**aby bežalo slovo Pánovo a bolo oslavované, a služobníci Kristovi, aby boli vyslobodení z moci premrštených a zlých ľudí**“ (2Ts 3,2).

Nehovor, že nemáš čas na modlitbu. Ved' ho máš na iné veci. Máš čas k rozhovorom s priateľmi a známymi. Máš čas na užitočné a príjemné veci. Ale tiež máš čas na veci, ktoré by si mohol zanechať a opustiť. Na modlitbu nemáš čas? Aký slabý mu-

sí byť tvoj duchovný život! Koľko minút premárniš, z ktorých sú hodiny, ktoré by si mohol stráviť v skrytosti so svojim Bohom!

V tomto je skrytá príčina malátnosti a neužitočnosti niektorých Božích detí – nemodlia sa v skrytosti, neskláňajú kolenná v komôrke za zatvorenými dverami.

Nech nám dá Pán milosť, aby sme si i toto Pánovo slovo vzali k srdcu a hojne sa modlili v skrytosti a „**náš Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí nám zjavne.**“

František Josef Křesina

Ze slov pravdy a lásky,
ročník III., apríl 1914, číslo 4.

MÁME SA MODLIŤ KU SVÄTÉMU DUCHU?

Svätý Duch je s Otcom a Synom spojený v jednom mene „**Boh**“. Ak sa modlíme k Bohu, tak je i Svätý Duch zahrnutý v tejto modlitbe s Otcom a Synom. V Novom Zákone nenájdeme modlitbu ku Svätému Duchu, ale modlitby vo Svätom Duchu. (Ef 6,18; Júda 20; R 8,26-27)

Keď bolo dokonané spasenie a Pán Ježiš bol vzatý hore v Sláve, bol z neba poslaný Svätý Duch (Sk 2). On prebýva v každom veriacom; naše telá sú Jeho chrám (1K 6,19). Cez Neho sú všetci veriaci pokrstení do jedného Tela (1K 12,12-27) a On ich spája s Kristom, ich nebeskou Hlavou. V liste Efežanom je napísané: „...**lebo skrze neho (Krista) máme prístup obojím (veriaci zo Židov a pohanov) v jednom Duchu k Otcovi.**“ (Ef 2,18) Praví kresťania „**žijú**“ v Duchu a „**chodia**“ Duchom (G 5,25). Preto sa majú modliť vo Svätom Duchu.

Nie preto, že by Svätý Duch nebol hodný nášho vzývania; veď je Boh! Ale odvtedy, keď bolo dokonané vykúpenie, zaľúbilo sa Bohu dať Svätého Ducha všetkým veriacim. Z toho dôvodu apoštolovia inšpirovaní Svätým Duchom, oslovujú cirkvi (zborov) a prajú im milosť a pokoj od Boha a Pána Ježiša Krista; a Svätý Duch, ktorý prebýva v cirkvi, im tie pozdravy i mi-

losť a pokoj sprostredkuje. Ak sa niekto modlí ku Svätému Duchu z nevedomosti, dá sa to prehliadnuť. Ak poznáme Pánove myšlienky, máme sa nimi riadiť.

Odkiaľ veje duch tohto sveta?

Topic 8/2007

BRATSKÉ HNUTIE S NOVÝM IDEÁLOM?

Vedúci misijnej školy Wiedenest, Dr. Goldmann, ospieval Oscara Muriu z Nairobi ako vychádzajúcu hviezdu a mocného vodcu celosvetového bratského hnutia. Pastor z Kene bol hlavný rečník na 4. Medzinárodnej misijnej konferencii bratského hnutia v júni 2007 vo Wiedeneste. Konferencie sa zúčastnilo 400 účastníkov z 80 krajín. Muriu vyzýval svojich poslucháčov, **aby skoncovali s tradíciami vo svojich zboroch**. Čo to v praxi znamená, objasnil na svojom zbere v Nairobi.

Keď prišiel Oscar Muriu v roku 1989 do zboru Nairobi Chapel vyzeralo to tak, že asi zanikne. Dnes má 4500 návštevníkov na bohoslužbách a je rozdelený do piatich zborov, o ktoré sa stará **päť pastorov a päť pastoriek**. Tieto služobníčky okrem kázania na bohoslužbách školia vedúcich mládeže a zborov. Starší sú volení len z mužov.

Keď bol zbor Nairobi Chapel v r. 1950 založený, vládol v ňom duch anglických „**plymoutských bratov**“ – jeden z prúdov bratského hnutia. O tom však dnes už nemôže byť ani reči. Farár Dr. Kobia, generálny sekretár Eumenickej rady cirkví, píše o svojej návšteve v tamojšom zbere: „**Členovia sú takmer všetci mladí ľudia, ktorí sa otočili chrbtom k zborom svojich rodičov. Nenašli duchovné naplnenie v už pôsobiacich spoločenstvách anglikánskej, metodistickej, presbyteriánskej a tiež katolíckej cirkvi. A práve katolíkov je v Nairobi Chapel nemalý počet. Keď som sa ich pýtal na ich cirkevnú príslušnosť, odpovedali, že sú jednoducho kresťania a kres-**

ťanky, ktorí sa schádzajú, aby oslávili svoju spolupatričnosť ku Kristovi.“ Kobia označil tento zbor za vznikajúcu základňu ekumény, ktorá nekladie žiadny dôraz na zacho-vávanie učenia, alebo vernosti konfesii. Kobia: „Pre mňa je tento zbor príkladom post – denominačného kresťanstva.“ Čo má znamenať, že čas prúdiv a smerov v cirkvi sa končí.

Hoci zbor v Nairobi nepodporuje charizmatiké prejavy, znáša ich – napríklad hovorenie v jazykoch počas bohoslužieb. Úzka spolupráca s charizmatikými zborami, ktoré praktizujú tanec uctievania poukazuje na to, že sa vôbec neoddelil od charizmatikých prvkov. Aj hlučná a extatická hudba sa už udomácnila a používa sa cieľavedome pri evanjelizáciách. Vychádzajúc z tohto obsahu (pastorky, charizmatiké vplyvy...) je Nairobi Chapel skôr výnimkou, ako pravidlom v konzervatívnom bratskom hnutí. Doteraz!

Ale už dlhšiu dobu veje aj vo Wiedeneste „*duch nového bratského hnutia*.“ S Christinou Bruderekovou ako hosťujúcou docentkou začala vo Wiedeneste pôsobiť teologička ev. rýnskej cirkvi so vzdelaním pre pastoráciu, ktorá tu pracuje ako referentka pre evanjelizáciu a rast zborov. A nie len to: ešte ako pastorka Rieckeová (jej meno z prvého manželstva) bez zábran krstila, pochovávala, kázala a vykonávala farárske služby. Novým vedúcim pre študijný predmet „Evanjelizácia“ je Tomas Penzel, ktorý v minulosti spolupracoval s vyhranenými charizmatikmi. Ďalším hosťujúcim docentom vo Wiedeneste je prof. J. Reimer, ktorý sa vo svojej knihe „*Prielom do budúcnosti – duchovné dary v praxi zboru*“ prihovára za novo objavenie duchovných darov ako uzdravovanie, činenie divov, hovorenie jazykmi a za ich uplatňovanie v živote zboru.

SPRÁVY A OZNÁMENIA

Brat Milan Hrdina je už u Pána

Dňa 23.9.2008 si Pán života a smrti povolal k sebe po dlhej chorobe do nebeského domova nášho milého brata v Pánovi, Milana Hrdinu. Pretože to bol významný služobník Pána Ježiša, chceme ho predstaviť najmä mladším, ktorí ho nepoznali, ale dať príležitosť i tým starším v tichosti si spolu s nami pripomenúť jeho život, ktorým Pán obohatil všetkých nás.

Brat Milan Hrdina sa narodil 16.7.1931 v Malackách v tradičnej pekárskej rodine. Matka bola úprimne veriacia v Pána Ježiša Krista. Svoje dve deti Máriu a Milana viedla k viere v svojho Spasiteľa od útlej mladosti. Mária mala 8 a Milan 16 rokov, keď aj ich našiel Pán Ježiš ako stratené ovečky a oni mu odovzdali svoj mladý život. Pán Ježiš sa stal ich Vodcom a nádejou pre celý život. Po určitom čase sa rodina presťahovala do Bratislavy, kde sa ich život spojil s veriacou mládežou v Kresťanskom zbore Bratislava. Vieru v Pána Ježiša zvestoval brat Milan aj svojim spolužiakom, medzi ktorých patrili aj Ladislav Paluga, ktorý sa obrátil k Pánovi Ježišovi a bol nielen jeho priateľom, ale aj bratom a spolupracovníkom na Pánovej vinici.

Vysokoškolské vzdelanie brat Milan nemohol dokončiť, lebo bol pre svoju vieru v Pána Ježiša Krista zaistený, uväznený a bez dôvodu odsúdený s inými bratmi za velezradu na 10 rokov väzenia. Ani pri vyšetrovaní, ani na pojednávaní, ani vo väzení nezaprel svojho Pána. Smelo sa hlásil k Nemu, hoci ho to stálo mnoho príkoria. Cirkev Pána Ježiša Krista sa vtedy napäto modlila za uväznených bratov, volala k svojmu Bohu a Pán konal veľké veci. Štátna moc začala nespravodlivo odsúdených bratov zbavovať obžaloby a postupne prepúšťať z väzenia. Tak bol po roku väzenia amnestovaný a prepustený aj brat Milan (ostatní bratia ale o niečo neskôr).

Ešte vo väzení sa zasnúbil so svojou budúcou manželkou Darinou Ondrejičkovou. Po prepustení z väzenia im na svadbe poslúžili Božím slovom brat Siracký a brat Žarnovický, bývalí spoluväzni, tiež amnestovaní. Po návrate z väzenia čakala mladých manželov skúška. Brat Milan sa ako veriaci človek nemohol zamestnať a keď získal zamestnanie, tak len na krátku chvíľu. Bola to ťažká doba pre ľudí, ktorí sa nehanbili za Pána Ježiša. Nakoniec našiel stabilné zamestnanie v banke (kde sa zaňho zaručil brat Bešina), odkiaľ odišiel aj do dôchodku. Vieru v Pána Ježiša Krista zvestoval svojím spolupracovníkom aj predstaveným. Vďaka Bohu a Jeho milosti boli aj takí, ktorí svoj život odovzdali Pánovi.

V roku 1968 zasiahla manželov ťažká životná skúška. Pán života a smrti odvolal ich jediného syna Miloška vo veku 11 rokov, ktorý tragicky zahynul. Pán, ktorý dopustil, ich však, ako zasľúbil, neopustil. Brata Milana a jeho manželku Darinu zachoval aj v tejto skúške viery a bol im v týchto ťažkých chvíľach sviecou horiacou a svietiacou. Takto, pre vieru preverenú v skúškach a službu preukazovanú v Kresťanskom zbere v Bratislave, sa stal jedným zo starších zboru. (Spolu s bratmi – Siracký, Žarnovický, Peterský, Vyhnánek, Šubrt, Paluga. Teraz sú opäť všetci spolu, ale u Pána). Z Božieho slova kázal Krista a to toho ukrižovaného a Ježiša ako Pána všetkého, Melchisedecha, kráľa spravodlivosti a pokoja, nadovšetko vyvýšeného a osláveného, ktorý sedí po Božej pravici, ktorý prichádza po svoju Cirkev, Nevestu, do povetria, a ktorý potom príde na svet ako Sudca živých i mŕtvych, aby vykonal Boží súd nad svetom a zavládol na ňom na 1000 rokov ako Izraelov Kráľ na Dávidovom tróne. Pána Ježiša Krista odovzdával Božím deťom plným priehŕstím. Biblia mu bola autoritou a doslovne Božím slovom. Svojou službou si získal dôveru aj medzi staršími zborov Slovenska, ktorí ho ustanovili k službe zástupcu Kresťanských zborov na Slovensku pred štátnou správou. Tak sa mu dostala príležitosť zaniest mena Pána Ježiša aj ľuďom vo vysokom postavení a on ju využil.

Brat Milan Hrdina konal svoju službu Pánovi verne a dlhé roky až po onemocnenie, ktorým bola prerušená. Tešíme sa na stretnutie u Pána Ježiša Krista, ku ktorému bol povolaný vo veku 77 rokov.

Keď sme chceli jedným slovom charakterizovať život brata Milana, spomenuli sme si na slovo žalmistu Dávida: „*Lebo ty si mojím očakávaním, Pane, Hospodine, mojou nádejou od mojej mladosti.*“ (Ž 71,5)

Milan Neklapil a Miroslav Vyhnánek

Dve opravy z minulého čísla

1. Mejlom zo 14. 8. 2008 sme boli našim čitateľom upozornení, že v júnovom čísle Kresťana sme v článku „*Trendy v cirkvi v postmodernej dobe*“ chybné spojili meno Billa Hybelsa s evanjeliom prosperity. Z jeho mejlu vyberáme: „*Pri preklade citátu sa stala chyba. Health and Wealth Gospel je anglická fráza, ktorá označuje evanjelium zdravia a bohatstva, ináč známe aj ako evanjelium prosperity. Bill Hybels ho neučí... Prajem vám Božie vedenie a požehnanie v živote i službe budovania Cirkvi.*“ koniec citátu.

Text mal znieť nasledovne: Komentár k zboru Willow Creek G. A. Pritchard. (Bill Hybels) „*Neučí zdravé a bohaté evanjelium*“, a nehovorí, že viera je všeliek. Skôr zdôrazňuje fakt, že „*Boh chce pomôcť ľuďom k naplneniu života*“, čiže hovorí o tom, čo typickému hľadačovi chýba v svetskom živote. To ale nie je dané tým čo sa učí, ale skôr tým čo sa (zo slova Božieho) vynecháva, aby v publiku ostala pozitívna predstava o Bohu. Napr. „*tvrdú správu o Božom hneve za dedičný hriech ľudstva*“ v kázni prakticky nepočujete. Iróniou je, že zatiaľ čo Bill Hybels evanjelizuje ľudí zo sveta ku kresťanstvu, zároveň „*evanjelizuje*“ kresťanov späť ku svetu. Zatiaľ čo 10% nových návštevníkov (neveriaci Harry z knihy Lee Strobela) sa posúva bližšie ku kresťanstvu, 90% kresťanov v zbere sa posúva viac k psychológii a svetu.

2. Chybný názov cirkvi V článku „*Varovanie pred Emery Church*“ sa z **Emerging** stala chybou prepisu a jazykovej kontroly Emery Church.

*Dakujeme našim čitateľom za upozornenie a za chyby sa ospravedľňujeme.
Za redakciu: Miroslav Vyhnánek*